

ΖΕΙΜΩΝΑΡΙΟΝ

«...ἡμεῖς δὲ τῆ προσευχῆ καὶ τῆ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτέρησωμεν» (Πράξ στ' 4).

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΔΙΔΑΧΗΣ
ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΦΥΛΛΟ 26

ΕΤΟΣ Ε' • 2006
ΜΑΡΤΙΟΣ
ΑΠΡΙΛΙΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ
ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΣΕΡΒΙΩΝ & ΚΟΖΑΝΗΣ

Πρός τούς Ἐντιμωτάτους Ἄρχοντας,
τόν εὐαγγῆ καὶ εὐσεβῆ Κλήρον
καί τόν ἀγιόλεκτον Λαόν τῆς καθ' ἡμᾶς
Ἱερᾶς Μητροπόλεως

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ἐπί τῆ ζωηφόρῳ Ἀναστάσει τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

«Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁψόμεθα,
τῷ ἀπροσίτῳ Φωπὶ τῆς Ἀναστάσεως.....»

(α' ὠδὴ κανόνος Ἀναστάσεως)

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά. Χριστός Ἄνέστη!

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ εἶναι γεγονός! Τό Πάθος Του ἐπέρασεν, προηγηθείσης τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ ὁποία εἶναι περίοδος κατ' ἐξοχὴν ἀγώνων πνευματικῶν καὶ ἀθλήσεων, μέ πνευματικούς προπονητάς μας τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ παρηγορίαν καὶ προστασίαν τὴν Παναγίαν Μητέρα μας, τὴν Σωτῆρα ὄλου τοῦ κόσμου καὶ ὑπέρμαχον Στρατηγὸν τοῦ Ἔθνους μας καὶ τόν Τίμιον Σταυρόν τοῦ Κυρίου μας, τό ἀκαταμάχητον «ὄπλον κατὰ τοῦ διαβόλου»!

Ἡ Ἀγιωτάτη μας Ἐκκλησία μᾶς προσεκάλεσεν μέ τὴν μητρικὴν τῆς ἀγάπην, νά λάβωμεν φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός: «Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός...». Καὶ ἐλάβαμεν!

Ποῖος, ὅμως, εἶναι τό ἀνέσπερον φῶς, λαμπροφορεμένη λαεὶ τοῦ Θεοῦ καὶ περιούσιε;

Εἶναι ὁ Ἀναστάς Ἰησοῦς! Τό «φῶς, τό ἐκ φωτός», τό «φῶς τό ἀνέσπερον», τό «φῶς τό Μέγα» κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ τούς Ἁγίους καὶ Θεοφόρους Πατέρας τῆς Ἀγιωτάτης μας Ἐκκλησίας: «φῶς ἐλήλυθεν εἰς

Ἐὐλογεῖτε, πάντα τὰ «Ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον». Οἱ Ἄγγελοι καὶ ὅλες οἱ Δυνάμεις τοῦ Κυρίου, ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, τ' ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, τὸ φῶς, τὸ σκοτάδι, ἡ βροχὴ, τὸ χιόνι, ὁ πάγος καὶ ἡ δροσιά, ἡ γῆ, τὰ ὄρη, τὰ βουνά, κ' ὅ,τι σ' αὐτὰ φυτρώνει, οἱ πηγές, ἡ θάλασσα, τὰ ποτάμια καὶ ὅ,τι κινεῖται στὰ νερά, τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ θηρία καὶ ὅλα τὰ ζωντανά, οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ἱερεῖς τοῦ Κυρίου, οἱ δούλοι του, τὰ πνεύματα καὶ οἱ ψυχές τῶν δικαίων, ἡ κτίσις ὀλόκληρη «τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας», ὅτι ἀνέστη Χριστός, καὶ ζῶ ἡ πολιτεύεται. Χριστός Ἄνέστη!

ΖΕΙΜΩΝΑΡΙΟΝ

τόν κόσμον» (Ἰω. 3, 19), «ἵνα φωτίση τοὺς ἐν σκότει καθήμενους»! (τροπάριον Ἐσπερινοῦ Θεοφανείων).

Ἔρχεται, ὅμως, ἐπιτακτικόν τό ἐρώτημα: εἶναι δυνατόν νά ἴδωμεν, νά βιώσωμεν αὐτό τό θεῖον καὶ ἀνέσπερον φῶς; Καὶ ἂν ναί, πῶς; καὶ μέ ποῖον τρόπον καὶ μέ ποῖα ἐφόδια;

ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΙΣ

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

π. Δημητρίου Χαρισίου

Η ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΧΕΡΟΥΒΙΚΟΥ ΥΜΝΟΥ

Παράλληλα με τούς πιστούς που προετοιμάζονται για τη μεγάλη Είσοδο και τη θυσία του Χριστού, προετοιμάζονται και οι λειτουργοί με μια σειρά από ευχές και πράξεις.

Πρώτα είναι η ευχή του χερουβικού ύμνου. Μ' αυτήν ο λειτουργός αναγνωρίζει και ομολογεί την αναξιότητά του και το θείο μεγαλείο του Μυστηρίου στο όποιο καλείται να διακονήσει. Αναγνωρίζει το ασύλληπτο μεγαλείο του Βασιλέως της δόξης που ούτε οι έπουράνιες Δυνάμεις δέν είναι άξιες να λειτουργούν. Προχωρεί όμως προς το θυσιαστήριο, ακριβώς επειδή δέν στηρίζεται στις δικές του δυνάμεις αλλά στο θείο έλεος. Στηρίζεται στο πέλαγος της θείας φιλανθρωπίας, γιατί αυτή έκανε τον Θεό άνθρωπο. Αυτής της θείας φιλανθρωπίας εκδήλωση υπήρξε και ή

παράδοση της άναίμακτου ίερουργίας. Και όχι μόνο ήλθε «άπαξ» και προσφέρθηκε ο Χριστός, αλλά «εις τό διηνεκές», έρχεται σε κάθε θεία Λειτουργία και είναι Αυτός «ό προσφέρων και προσφερόμενος και προσδεχόμενος και διαδιδόμενος», αυτός που προσφέρει, που προσφέρεται, που δέχεται (τή θυσία), που διαδίδεται (στούς πιστούς).

Τό ότι ο Χριστός μόνος Του έπιτελεί και ολοκληρώνει τό μυστήριο της σωτηρίας είναι τό θεμέλιο στο όποιο στηρίζεται ό ίερεύς, αλλά και όλόκληρο τό μυστήριο της θείας Λειτουργίας, τό μυστήριο της θείας Οικονομίας. Γράφει ό ίερός Καβάσιλας: «Πραγματικά, δέν υπάρχει τίποτε που να χρειάζονται οι άγιοι και που να μήν τούς είναι ό Χριστός. Γιατί και τούς γεννά (τούς άγιούς) και τούς αυξάνει και τούς τρέφει. Και φώς και πνοή. Και είναι ταυτόχρονα και τροφείς και τροφή. Αυτός παρέχει τόν Άρτο της ζωής και ό Ίδιος είναι αυτό που παρέχει...» (Μ. 150, 500 Ρ).

Έγινε τά πάντα ό Χριστός για τόν άνθρωπο. Είναι ό Ίερεύς που προσφέρει, είναι ό Άμνός που προσφέρεται, είναι ό Θεός που δέχεται την προσφορά. Η πλημμύρα της θείας Αγάπης έφερε στον κόσμο την πλημμύρα της θείας Ζωής.

Για να πάρει στα χέρια του τά Τίμια Δώρα ό λειτουργός πρέπει να περάσει από τό στάδιο της μετανοίας: πλησιάζει τό άγιο θυσιαστήριο μετανοώντας ως ό άσωτος υίός. Ό ψαλμός της μετανοίας που λέει καθώς θυμιάζει, τά κατανυκτικά τροπάρια, ή προσκύνηση του άγιου θυσιαστηρίου και της άγίας προθέσεως, ή εκζήτηση συγγνώμης από τό Θεό, από τούς συλλειτουργούς, από τό λαό, όλα αυτά έξωτερικεύουν τά αισθήματα της μετανοίας του λειτουργού.

Με τό παράδειμά του είναι σαν να υποδεικνύει τόν ίδιο δρόμο στούς πιστούς, έπομένως κατ' αυτή την έννοια «εικονίζει τόν Πρόδρομο και Βαπτιστή Ίωάννη, ό όποιος άρχισε να κηρύττει πριν από τόν Χριστό λέγοντας: ΊΜετανοείτε γιατί έφθασε ή Βασιλεία των ουρανών». Ό λειτουργός «είκόνα του Βαπτιστού- μάς παρακινεί να

έτοιμάσουμε την όδον Κυρίου, δηλαδή στο δρόμο που περνά ό Χριστός για να μπει στον κόσμο μας και στη ζωή μας. Και ό δρόμος αυτός είναι ή μετάνοια. Έτσι, καθώς έτοιμαζόμαστε για τη μεγάλη Είσοδο, λαός και λειτουργός, ζούμε έν μετανοία την άναμονή του Χριστού. Ό λειτουργός, όπως ό Τίμιος Πρόδρομος, «ένεργει τό διά μετανοίας βάπτισμα».

Με τη μετάνοια πλησιάζουμε τη Ζωή. Η άμαρτία γέννησε τό θάνατο, ή μετάνοια άνοίγει τό δρόμο της Ζωής: «Η άμαρτία είναι θάνατος. Και ποιός είναι αυτός που θα πεθάνει άπ' αυτήν και θα αναστηθεί μόνος του; Απολύτως κανείς. Καταφεύγουμε λοιπόν με τη μετάνοια στον Αναμάρτητο, που είναι ή Άνάσταση και ή ζωή».

Διά της μετανοίας μπαίνουμε στη θεία Λειτουργία. Κοινονούμε τη Ζωή, ζούμε την Άνάσταση. Η θεία Λειτουργία είναι ή έξοδος από την άμαρτία και ή είσοδος στη Βασιλεία.

Η ευχή του Χερουβικού Ύμνου είναι μια από τίς τέσσερις ευχές της θείας Λειτουργίας, που αναφέρονται στον Ίησού Χριστό. Η μία είναι ή ευχή πριν από την ανάγνωση του Ευαγγελίου, για την όποια αναφερθήκαμε παλαιότερα· οι άλλες δυό είναι προς τό τέλος της θείας Λειτουργίας. Είναι προπαρασκευαστική ευχή του ίερέα, μια ταπεινή έξομολόγηση του λειτουργού, που πολλές φορές κι όταν δέν θα ήθελε, πρέπει να λειτουργήσει, γιατί πρέπει να κοινωνήσουν οι πιστοί. Έδώ δέν μπορεί να καταλάβει κανείς την άγωνία του ανθρώπου ένώπιον του χρέους του παρά μόνο άν είναι ίερέας. Οι ίερείς λειτουργούμε «υπέρ των ήμετέρων άμαρτημάτων και των του λαού άγνοημάτων». Αυτό θα πει πως ό ίερέας κρίνεται και ό λαός σώζεται. Αυτή είναι ή πίστη ένός καλού και ταπεινού ίερέα, πως θα σωθεί κι αυτός μαζί μ' εκείνους, για τη σωτηρία των όποιων, μαζί με τούς όποιους και με την έντολή τους λειτουργεί. Και κάθε φορά που στέκεται μπροστά στην άγια Τράπεζα κι έτοιμάζεται για να προσφέρει τά τίμια δώρα με άληθινή ταπείνωση και συντριβή έξομολογείται: «έπιβλεψον έπ' έμέ τόν άμαρτωλόν και άχρειόν δοϋλον σου και καθάρισόν μου την ψυχήν και την καρδίαν από συνειδήσεως πονηράς».

ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟΝ

Κωδικός έντύπου: 6510

Διευθυντής

ό Σεβασμώτατος Μητροπολίτης
Σερβίων και Κοζάνης κ. Παύλος

Συντακτική Έπιτροπή

π. Χρήστος Ζαχαράκης
Ζήσης Μπέλλος
Παναγιώτης Καραγιάννης
Παναγιώτης Βολάκης
Μιχάλης Κρασιώτης

Διεύθυνση

«ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟΝ»,

Τερά Μητρόπολις Σερβίων & Κοζάνης
Χαρ. Μεγδάνη 6, 501 00 KOZANH
Τηλ.: 2461-036.050, 2461-034.949,
fax: 2461-040.026

Internet : www.imsk.gr

e-mail: imsk@imsk.gr και imsk@otenet.gr

Δωρεές, χορηγίες, συνδρομές

Ί. Μ. Σερβίων και Κοζάνης

ΕΚΤΥΠΩΣΗ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΜΕΛΙΣΣΑ»
ΑΣΠΡΟΒΑΛΤΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Τηλ.: 2397-023.313, fax: 2397-021.754

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ

ΤΟ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ»

ΚΑΙ Η ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΑΡΓΥΡΙΟ-ΜΥΘΟΜΑΝΙΑ

Ο άμετροεπής θόρυβος, που ξεσπκώθηκε παγκόσμια τὸν τελευταῖο καιρὸ γιὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ λεγομένου «Εὐαγγελίου τοῦ Ἰούδα», φέρει εὐλογα στὸ νοῦ μας τὸν στίχο ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Γουίλιαμ Σαίξπηρ, «Μάκβεθ»: «Υπάρχει μία ἱστορία, ποὺ τὴν εἶπε ἕνας μωρός, γεμάτη θόρυβο καὶ πάθος, ἀλλὰ χωρὶς κανένα νόημα» (Πράξη 5, σκηνή 5). Νομίζω πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ πιὸ ἐκφραστικὸς λόγος γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο προβλήθηκε ἡ «ἀνακάλυψη», ἡ ἀποκατάσταση, ἡ μετάφραση καὶ ἡ δημοσίευση ἐνὸς γνωστοῦ καὶ ταξινομημένου γιὰ τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὰ τέλη ἀκόμη τοῦ 2ου μ. Χ. αἰῶνος γνωστικοῦ χειρογράφου. Πρόκειται γιὰ τὸν κοπτικὸ κώδικα ποὺ περιέχει τὸ αἰρετικὸ ἀπόκρυφο «Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰούδα».

Ἡ ὅλη συντονισμένη προσπάθεια ἔχει διπλὸ στόχο· ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ ἀποσταθεροποιήσῃ τὴν πίστη σὲ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερους χριστιανούς, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ ἐμπνευστές καὶ συνεργοὶ τῆς δημοσιοποίησης τοῦ ἀποκρύφου κειμένου νὰ ἀποκτήσουν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα ἀργύρια. Αὐτὰ προκύπτουν ἀπὸ τὴν σχετικὴ ἱστορία ποὺ συζητεῖται εὐρύτατα καὶ ἐπίμονα ἀπὸ τὰ ποικίλα μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης.

Ἐὰν γιὰ τὴν προδοσία τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν Ἰούδα τὸν Ἰσκαριώτη ἀπαιτήθηκαν τριᾶκοντα ἀργύρια, γιὰ νὰ φθάσῃ τὸ ἀπόκρυφο χειρόγραφο ἀπὸ τὴν σπηλιὰ τῆς Αἰγύπτου, ὅπου βρέθηκε στὴ δεκαετία τοῦ 1970, στὶς προθήκες τῶν βιβλιοπωλείων σήμερα, χρειᾶσθηκε νὰ ξοδευθοῦν καὶ νὰ κερδηθοῦν πολλὰ ἑκατομμύρια δολλάρια. Ὁ Αἰγύπιος, ποὺ πρῶτος τὸ βρῆκε στὴν σπηλιὰ, τὸ πούλησε σὲ κοσμηματοπώλη σὲ τιμὴ ποὺ δὲν γνωρίζουμε. Ὁ κοσμηματοπώλης τὸ πούλησε σὲ ἔμπορο ἀρχαιοπώτων ἀντὶ 300.000 δολλαρίων. Ἡ ἔμπορος ἀρχαιοπώτων συμφώνησε νὰ τὸ πούλησῃ σὲ συλλέκτη χειρογράφων ἀντὶ 1.500.000 δολλαρίων. Πόσα πλήρωσε καὶ πόσα κέρδισε ἡ National Geographic Society, μὲ τὴν ὁποία συνεργάσθηκε ἡ ἔμπορος γιὰ τὴν ἀποκατάσταση, μετάφραση καὶ ἔκδοση τοῦ πολυσυζητημένου καὶ πολυδιαφημισμέ-

νου κειμένου, δὲν ἔγινε γνωστὸ. Εἶναι ὅμως ἐνδεικτικὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἔταιρεία αὐτὴ πλήρωσε 1.000.000 δολλάρια μόνον γιὰ τὸν πλεοπτικὸ χρόνο ποὺ χρειᾶσθηκε γιὰ τὴν προβολὴ τοῦ σχετικοῦ ντοκιμανταῖρ γιὰ τὴν δημοσιοποίηση τοῦ παπύρου. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία φανερώνει ὅτι τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας δὲν ἦταν μόνον πάθος τοῦ Ἰούδα,

Ἄρχιμ. Αὐγουστίνου Γ. Μύρου, Δρ Θ.

ἀλλὰ διαχρονικὸ. Ἐπομένως δὲν ἀποτελεῖ ἐκπληξὴ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀνὰ τοὺς αἰῶνες ἐμφανίστηκαν πολλοί, οἱ ὁποῖοι ἐπεχείρησαν νὰ δικαιολογήσουν τὴν προδοτικὴ πράξη τοῦ Ἰούδα καὶ νὰ ἀλλάξουν τὴν ἐπικρατοῦσα εἰκόνα του, ὥστε νὰ τὸν παρουσιάσουν ὡς τὸν καλύτερο μαθητὴ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸν μεγαλύτερο εὐεργέτη του.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιγραμματικὰ εἶναι καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀποκρύφου «Εὐαγγελίου τοῦ Ἰούδα». Σύμφωνα μὲ τὸ κείμενον αὐτό, ὁ Ἰούδας ἦταν ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς Δώδεκα μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ ὁ ὁποῖος κατανόησε ἀληθινὰ τὴ διδασκαλία του καὶ ἄκουσε ἀπὸ τὸν ἴδιον τὴν ἐπιθυμία του νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ φθαρτὸ του σαρκίον. Οὐσιαστικὰ ἐμφανίζει τὸν Ἰούδα ὡς θῦμα καὶ ἥρωα συγχρόνως, ὁ ὁποῖος φορτώθηκε τὴν «ρετσηνιὰ» τοῦ προδότη γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ.

Οἱ θέσεις αὐτὲς εἶναι οἱ γνωστὲς αἰρετικὲς θέσεις τῶν Γνωστικῶν, καὶ πιὸ συγκεκριμένα τῶν Καινιτῶν, καὶ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν βασικὴ τους πίστη σὲ δύο Θεούς· τὸν Θεὸ τοῦ κακοῦ, ὅπως θεωροῦν τὸν Δημιουργὸ τοῦ ὕλικου κόσμου, καὶ τὸν Θεὸ τοῦ καλοῦ, ἕναν ἄλλο Θεό, ὁ ὁποῖος γι αὐτοὺς εἶναι ὁ δημιουργὸς τοῦ πνεύματος. Μὲ βάση αὐτὴ τὴν ἀρχικὴ πίστη ὁ Κάϊν στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ ὁ Ἰούδας στὴν Καινὴ Διαθήκη ἀποτελοῦν δύο ἥρωες, διότι συνείργησαν στὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ-δημιουργοῦ τοῦ πνεύματος καὶ ἀνιστάθηκαν στὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ-δημιουργοῦ τῆς ὕλης, ἐφόσον συνέβαλαν ὁ μὲν ἕνας νὰ ἀπαλλάξῃ μὲ τὴν δολοφονία τὸν ἀδελφὸ του τὸν Ἄβελ, ὁ δὲ ἄλλος μὲ

τὴν προδοσία τὸν Ἰησοῦ Χριστὸν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν αὐτοχειρία τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτοῦ ἀπὸ τὸ ὕλικὸ σῶμα.

Ὅλα ὅσα προβάλλει τὸ λεγόμενον «Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰούδα» δὲν ἀποτελοῦν ἀντικειμενικὲς πληροφορίες ἀπροκατάληπτων ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἀντιλήψεις συγκεκριμένων αἰρετικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπεχείρησαν συστηματικὰ νὰ νοθεύσουν τὴν αὐθεντικὴ ἀποστολικὴ πίστη καὶ παράδοση. Ἐνα ἀπὸ τὰ σημάδια ποὺ δείχνουν τὸν δόλο τῶν συντακτῶν εἶναι καὶ τὸ ψευδεπίγραφο τοῦ κειμένου. Ἐμφανίζεται ὡς ἔργο τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτη, ἐνῶ ὁ συγγραφέας του εἶναι σίγουρα κάποιος ἄλλος. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Ἰούδας αὐτοκτόνησε πολὺ σύντομα μετὰ τὴν προδοσία καὶ επομένως ἦταν ἀδύνατον νὰ γράψῃ τὸ ἐν λόγω κείμενον, τὸ ὁποῖο χρονολογεῖται γύρω στὰ μέσα τοῦ 2ου μ.Χ. αἰῶνος. Τὸ περιεχόμενον καὶ ἡ φιλοσοφία του δείχνει καθαρὰ τὸ χέρι ἐνὸς καλὰ καταρτισμένου καὶ φανατικὰ προσηλωμένου στὴν αἵρεση Γνωστικοῦ. Αὐτὸ μαρτυρεῖ ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος, ἐπίσκοπος Λυῶνος ἤδη τὸ 170 μ.Χ. στὸ ἔργο του, Κατὰ αἱρέσεων.

Δὲν χρειάζεται βέβαια ἰδιαίτερη προσπάθεια γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς ὅτι τὰ δρώμενα καὶ τὰ λεγόμενα στὸ συζητούμενον κείμενον ἀποτελοῦν μύθους, ἢ ἀκριβέστερα κατὰ τὴν ἔκφραση τοῦ ἀποστόλου Παύλου «γραῶδεις μύθους». Αὐτὸ ἀποδεικνύει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ ἡ ἱστορία δύο χιλιάδων σχεδὸν χρόνων, ἡ ὁποία διατηρεῖ στὸ ζωντανὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀναλλοίωτον τὸ φρόνημα γιὰ τὰ μυθεύματα τῶν Γνωστικῶν, τὰ ὁποῖα καὶ διαχώρισε ὀριστικὰ ἀπὸ τὴν διδασκαλία τῆς.

Υπῆρχαν πάντοτε στὴν ἱστορία, ἀλλὰ συνεχίζονται νὰ ὑπάρχουν καὶ στὶς μέρες μας ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι προσκολλῶνται μὲ μανία στοὺς μύθους, ὅπως καὶ στὰ ἀργύρια. Ἔτσι ἐξηγεῖται ὁ πολὺκροτος θόρυβος σχετικὰ μὲ τὸ ἀπόκρυφο αἰρετικὸ «Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰούδα». Τέτοιου εἶδους θόρυβοι γιὰ τὸ «τίποτα» ὄχι μόνον δὲν μποροῦν νὰ ἐπηρεάσουν ἀρνητικὰ ὅσους ἔχουν νοῦ καὶ εὐαίσθησία γιὰ τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ στὸ τέλος τοὺς στερεῶνουν περισσότερο στὴν καθάρια πατροπαράδοτη Πίστη.

‘ Η συμβολή τῆς ’ Ορθόδοξης Γυναίκας στή μαρτυρία τῆς ’ Εκκλησίας σήμερα.

Βαρβάρας Καλογεροπούλου-Μεταλληνοῦ
Δρ. Θεολογίας-Πτυχ. Φιλολογίας

Β’

Πῶς ὁ ἐκκλησιαστικὸς κόσμος ἀνταποκρίνεται στὶς σύγχρονες προκλήσεις;

Αὐτὸς εἶναι ὁ κόσμος στὸν ὁποῖο βρισκόμαστε καὶ δραστηριοποιούμεθα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ σταθερὴ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας μέσα στὸν κόσμο, δηλαδή νὰ ἐφαρμόσει τὴ «θεραπευτικὴ ποιμαντικὴ» τῆς γιὰ νὰ ἀναγεννήσει τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο καὶ τὴν κοινωνία. Τόσο δὲ περισσότερο ἀνταποκρίνεται σ’ αὐτὴ τὴν ἀποστολὴ τῆς, ὅσο περισσότερο ἐπιστρατεύει στοὺς εἰρηνικοὺς ἀγῶνες τῆς ὅλα τὰ μέλη τῆς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, Κληρικοὺς καὶ Λαϊκοὺς. Ἡ Ἐκκλησία ἄλλωστε ὀφείλει νὰ λειτουργεῖ στὸν κόσμο πάντοτε ὡς σῶμα, δηλαδή συλλογικὰ καὶ ὄχι ὡς ἀντίγραφο κοσμικῶν ὀργανισμῶν, ποὺ στηρίζονται στοὺς ἐντεταλμένους ὑπαλλήλους. Γι’ αὐτὸ καὶ εἶναι ἀναγκαῖο ὅλα τὰ χαρίσματα τῶν μελῶν τῆς νὰ προσφέρονται στὴν διακονία τοῦ «πλησίον», καὶ «πλησίον» εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἀκόμη καὶ ὁ ἐχθρὸς.

Στὴν τάξη τῶν Λαϊκῶν, ποὺ μετέχει τῆς γενικῆς ἱερωσύνης διὰ τῶν Μυστηρίων τοῦ Βαπτίσματος καὶ Χρίσματος, ἀνήκει καὶ ἡ χριστιανὴ γυναίκα, ποὺ ὄχι μόνο μπορεῖ, ἀλλὰ καὶ πρέπει, σὲ ἐποχὴ μάλιστα μεγάλων ἀγώνων γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία καὶ Ὁρθοπραξία, νὰ δραστηριοποιηθεῖ στὴν ἐσωτερικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ στὸν ἐξωτερικὸ τῆς ἀγώνα, ὅπως ἤδη συνέβη στὴν ἀποστολικὴ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία ἡ παρουσία τῶν γυναικῶν στὸ ἐκκλησιαστικὸ ἔργο, παρὰ τὰ ἐξωτερικὰ ἐμπόδια καὶ τὶς ἐξ αὐτῶν προερχόμενες εὐλογες

ἀναστολές, ἦταν σημαντικὴ. Ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία ἐπομένως καὶ σήμερα ὀφείλει νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀλήθεια ὅτι ἡ κοινωνία, ἄρα καὶ ἡ δικὴ τῆς, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὡς ἰσότιμα καὶ ἰσόκυρα πρόσωπα, μὲ κοινὴ κλήση καὶ ἀποστολή, ὅποτε ἡ ἀνάθεση τῶν διακονημάτων στὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα, ὀφείλει νὰ γίνεται ὄχι μὲ βάση τὸ φύλο, ἀλλὰ τὰ ὑπαρκτὰ χαρίσματα. Εἶναι δὲ ἀποδεδειγμένο ἀνὰ τοὺς αἰῶνες, ὅτι ἡ γυναίκα ἀναδεικνύεται, σὲ κάθε ἐποχὴ, σταθερὸς φορέας τοῦ πολιτισμοῦ καὶ δυναμογόνος παράγοντας μιᾶς κοινωνίας, λειτουργώντας ὡς ἐνοποιητικὴ δύναμη. Σὲ περιόδους μάλιστα διωγμῶν καὶ κρίσεων, γιὰ τὴν Ἐκκλησία ἡ χριστιανὴ γυναίκα λειτουργεῖ ἐνωτικὰ καὶ ἐξισοροπητικὰ, ἐπαναλαμβάνοντας τὴν «τόλμη» τῶν Μυροφόρων (Μρ. 16 ε.ε.). Θὰ ἐπικαλεσθῶ ἐδῶ δύο χαρακτηριστικὰ ἱστορικὰ γεγονότα, ἀπὸ διαφορετικὲς χρονικὰ, ἀλλὰ ἀνάλογες ποιοτικὰ, ἐποχές: α) Κατὰ τὴν μακρόσυρτη περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας στὴν ἐλληνικὴ κοινωνία, ἐνῶ πολλοὶ ἄνδρες εἶχαν ἐξισλαμισθεῖ, οἱ γυναῖκες ἔμεναν σταθερὲς καὶ ἀμετακίνητες στὴν πατροπαράδοτη πίστη. Τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1724, ὁ μοναχὸς Νεκτάριος Τέρπος βρῆκε στὴν ἐκκλησία ἐνὸς μικροῦ χωριοῦ τῆς Ἠπείρου περὶ τὶς 100 γυναῖκες καὶ μόνο τρεῖς ἄνδρες. β) Στὴ μετεπαναστατικὴ Ρωσία ἡ πίστη σώθηκε βασικὰ ἀπὸ τὴ γυναίκα. Ὅπως σημειώνει χαρακτηριστικὰ ἡ Τατιάνα Γκορίτσεβα στὸ βιβλίο τῆς «Πῶς βρῆκα τὸν Θεὸ στὴ Σοβιετικὴ

Ἐνωση», (σελ. 103 ε), «Οἱ γυναῖκες εἶναι ποὺ ἔσωσαν τὴν Ἐκκλησία, ὅταν τὴ δεκαετία τοῦ '30, βρισκόταν μπροστὰ στὸν φυσικὸ ἐκμηδενισμό της. Μεταβλήθηκαν σὲ συνηγόρους της καὶ δὲν παρέδιδαν τὰ κλειδιά τῶν ναῶν, ὅταν ἤθελαν νὰ τοὺς μεταβάλουν σὲ λέσχες ἢ σιταποθήκες. Ἐάπλωναν κατὰ δεκάδες στοὺς δρόμους καὶ δὲν ἄφηναν νὰ περάσουν οἱ μπουλντόζες, ποὺ ἤθελαν νὰ κατεδαφίσουν τὸ ναό. Στοὺς γέρικους κυρτούς τοὺς ὤμους, συνεχίζει ἡ ρωσίδα φιλόσοφος, στηρίζεται καὶ σήμερα ἡ ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ καὶ χάρις σ' αὐτὲς ἀνθεὶ ἡ εὐσέβεια. Ὁ πρῶτος χριστιανὸς φωτιστὴς στὴ χώρα μας ἦταν ἡ ρωσίδα γιαγιούλα (μπάμπου-σκα)».

Ποιὰ εἶναι ὁμως τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ὁρθόδοξης Χριστιανῆς Γυναίκας;

Χριστιανὴ Γυναίκα εἶναι αὐτή, ποὺ ζεῖ καὶ κινεῖται στὴν ὁλότητα τῆς ἐν Χριστῷ ἀλήθειας, ὅπως παραδόθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους καὶ αὐθεντικὰ συνεχίζεται ἀπὸ τοὺς Ἁγίους μας, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, στὶς δυὸ αὐτὲς χιλιετίες. Ἡ διαφορὰ τῆς Ὁρθόδοξης χριστιανῆς γυναίκας, ὅπως ἄλλωστε καὶ τοῦ ἄνδρα, ἀπὸ κάθε ἄλλη μορφή χριστιανικότητας, εἶναι ἡ βιωματικὴ καὶ καθολικὴ, «ὀλοτελής (Α΄ Θεσ. 5.23), μετοχή σ' αὐτὴ τὴν παράδοση, ὥστε νὰ εἶναι φορέας της, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ γίνεται καὶ μεταδότης της. Μετέχοντας σ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὑπάρξεως ἀποκτᾶ «νοῦν Χριστοῦ» καὶ βιώνει τὴν θυσιαστικὴ ἀγάπη Του. Ἄν λείπουν αὐτὲς οἱ προϋποθέσεις μόνο συμβατικὰ μπορεῖ νὰ γίνεῖ λόγος γιὰ χριστιανικότητα καὶ μάλιστα Ὁρθόδοξη.

Συγκεκριμένα μάλιστα γιὰ τὴν Γυναίκα, ὅταν κυριαρχεῖται ἀπὸ τὸ κοσμικὸ πνεῦμα, ὅπως ἐκφράζεται συστηματικὰ στὰ κηρύγματα

τοῦ ἀποπροσανατολισμένου φεμινισμοῦ, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐνσαρκώσει, πολὺ δὲ περισσότερο νὰ ἐκφράσει τὴν ἐν Χριστῷ ἀλήθεια καὶ νὰ δώσει τὴ χριστιανικὴ μαρτυρία. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι μόνο ζημία μπορεῖ νὰ προκαλέσει. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ δράμα τῶν περισσότερων χριστιανῶν γυναικῶν τῆς Δύσης, στὴν παγίδα ὁμως τῶν ὁποίων καὶ

Χριστιανὴ Γυναίκα εἶναι αὐτή, ποὺ ζεῖ καὶ κινεῖται στὴν ὁλότητα τῆς ἐν Χριστῷ ἀλήθειας, ὅπως παραδόθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους καὶ αὐθεντικὰ συνεχίζεται ἀπὸ τοὺς Ἁγίους μας, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, στὶς δυὸ αὐτὲς χιλιετίες.

πολλὲς ὀρθόδοξες γυναῖκες πέφτουν, ἀκολουθώντας τὸν ἐκκοσμικευμένο χριστιανισμό τῶν διεκδικήσεων καὶ δικαιωμάτων.

Ποῦ κυρίως ἐπικεντρώνεται σήμερα ἡ προσφορὰ καὶ δράσι τῆς Ὁρθόδοξης Γυναίκας;

Α. Κατ' ἀρχὰς νομίζω ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Γυναίκα ἔχει τὸ χρέος καὶ τὴν εὐθύνη νὰ συνεισφέρει στὴν ἀποκάλυψι τοῦ ἐν Χριστῷ φεμινισμοῦ καὶ στὴν νοηματοδότησή του, ποὺ σημαίνει ὅτι ὁ φεμινισμὸς δὲν πρέπει νὰ προβάλλεται ὡς κίνημα ἀνταγωνιστικὸ ἀπέναντι στὸ ἀνδρικό φύλο, ἀλλὰ ὡς μιά προσπάθεια ἀξιοποίησης τῆς γυναικείας καρδιάς, τῆς «λογικῆς τῆς καρδιάς», καὶ εὐσέβειας στὴ ζωὴ τοῦ «Κυριακοῦ σώματος», σύμφωνα μὲ τὰ ἱστορικὰ πρότυπα τῶν Ἰσαποστόλων καὶ Μαρτύρων Γυναικῶν, οἱ

ὁποῖες τὴν ἰσότητα μὲ τὸν ἄνδρα ἀπεδείκνυαν στοὺς κοινούς ἀγῶνες τῆς εὐσέβειας καὶ κοινῆς μαρτυρίας τῆς πίστεως.

Β. Ἡ ἐνεργὸς συμμετοχὴ τῆς Γυναίκας στὴ ζωὴ καὶ δράσι τῆς Ἐκκλησίας εἶναι βασικὸτατο αἷτημα τῆς ἐποχῆς μας. Ἄλλωστε ἡ ἐπανανακάλυψι τῆς ἐνοριακῆς κοινότητας καὶ ἡ δυναμικὴ ἀνανέωσι τῆς ἐνοριακῆς ζωῆς, εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀνάγκη στὴ σημερινὴ διάσπασι καὶ διάλυσι, καὶ τῶν χριστιανῶν, στὸν ὠκεανὸ τῆς παγκοσμιοποιημένης σημερινῆς κοινωνίας. Ἡ Ἐκκλησία μας ὀφείλει νὰ συνεχίσει τὴν ἀποστολή της κυρίως στὴν τοπικὴ διάσπασι τῆς Ἐνορίας, τῆς «μεγάλης οἰκογένειας», δηλαδὴ τῶν πιστῶν χριστιανῶν.

Στὴν Ἐνορία ἡ Ὁρθόδοξη Γυναίκα ἐντάσσεται ὀλόκληρη καὶ αὐτοπροσφέρεται στὸν Θεὸ τῆς Ἀγάπης, σύμφωνα καὶ μὲ τὸ λειτουργικὸ αἷτημα: «ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα». Στὴν Ἐνορία πραγματοποιεῖται ὁ ἁγιασμὸς της, ἡ ἐνωσί της μὲ τὰ ἄλλα μέλη τοῦ ἐνοριακοῦ σώματος καὶ ἡ ἀγαπητικὴ σχέση μαζί τους γιὰ τὴν κοινὴ μαρτυρία καὶ διακονία. Ἡ Ὁρθόδοξη Γυναίκα μὲ τὸν ἔμφυτο ζῆλο της, μπορεῖ νὰ ἀναδειχθεῖ σὲ οὐσιαστικὸ παράγοντα τῆς Ἐνορίας, ὡς μέλος τῶν ἐνοριακῶν συμβουλίων, ὡς κατηγήτρια, ὡς ὀμιλήτρια, ὡς ἀνασκευάστρια τῶν διαφόρων αἵρετικῶν διδασκαλιῶν, ὡς ἐκδότρια ἢ συντάκτρια περιοδικῶν καὶ ἄλλων ἐντύπων, ἀπαραίτητων γιὰ τὴ γνῶσι τῆς πίστεως καὶ πράξεως τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ γενικότερα, ἀνάλογα μὲ τὶς δυνατότητές της, συμμετέχει στὸν «διάλογο» τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν «κόσμο».

Μιά αίρεση από τό παρελθόν ἢ μήπως ἀπό τό μέλλον ;

**Ἡ χριστιανική πίστη
καί ἡ πάλη τῶν ἰδεῶν.**

Οἱ φιλοσοφικές ἰδέες, οἱ πολιτικές θεωρίες, ἡ ἐπιστημονική πρόοδος, οἱ διάφορες λιγότερο ἢ περισσότερο σημαντικές θρησκευτικές κινήσεις, ἀλλά ἀκόμη καί τό κοσμοσωτήριο μήνυμα τοῦ Θεανθρώπου, ὅπως αὐτό φανερώθηκε στή γῆ μας ἀπό τόν ἴδιο καί διασώθηκε αὐθεντικά ἀπό τά ἱερά κείμενα καί τήν κοινή συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία καί τά συγκρότησε στό ἐνιαῖο σῶμα τῆς Βίβλου, δέν γεννήθηκαν «ἐν κενῶ». Ὁ ἄνθρωπος, διαρκῶς ἀναζητώντας προτάσεις καλύτερης ζωῆς ἀλλά καί ἀπαντήσεις στό ὄντολογικό του ἐρώτημα, τό ἐρώτημα γιά τό ποιός εἶναι, ἀπό ποῦ ἔρχεται καί ποῦ πηγαίνει, δι-αμόρφωσε ὁ ἴδιος στό διάβα τῆς ἱστορίας, ποικίλες θεωρίες καί ἀπόψεις, μέ τίς ὁποῖες ὅσοι συμφωνοῦσαν, σχηματίζονταν σέ ὁμάδες καί διαδραμάτιζαν σημαντικό ρόλο στίς ἐξελίξεις τῆς ἐποχῆς τους. Ἔτσι, γιά παράδειγμα στόν χώρο τῆς φιλοσοφικῆς σκέψης εἶχαμε τούς Πλατωνικούς, Ἀριστοτελικούς ἢ Νεοπλατωνικούς φιλοσόφους στήν ἀρχαιότητα, τούς ὀρθολογιστές ἢ Μαρξιστές ἀργότερα καί τούς ὑπαρξιστές ἢ τούς μεταναστερικούς στήν ἐποχή μας. Τό ἐπιλεγμένο παράδειγμα ἀπό τόν χώρο τῆς φιλοσοφίας, εἶναι ἀπό τά σημαντικότερα, γιά τήν κατανόηση τῶν ἰδεολογικῶν ἀντιθέσεων ἀνά τούς αἰῶνες π.χ. τῆς διαμάχης περί τῶν οικονομικῶν, πολιτικῶν ἀλλά καί θρησκευτικῶν ἀντιλήψεων τῶν ἀνθρώπων, μιᾶς καί ἡ φιλοσοφία, ἀποτελοῦσε τόν κορ-

μό καί τήν πηγή τῶν βασικῶν ἀρχῶν, οἱ ὁποῖες ἀφοροῦσαν σέ κάθε πτυχῆ τῆς ἰδεολογικῆς καί κοινωνικῆς ἐξέλιξης τῆς ἀνθρωπότητας. Δηλαδή, ἡ φιλοσοφική ἄποψη μέ τήν ὁποία συντασσόταν κανείς, ἐπηρέαζε καί γεννοῦσε τίς ἀπόψεις του, ἀπέναντι σέ ζητήματα, ὅπως ἡ πολιτική, ἡ οικονομική θεωρία, ἡ θρησκεία, ἡ σχέση του μέ τήν καθημερινότητα. Στό κέντρο, αὐτῆς τῆς αἰώνιας πάλης τῶν ἰδεῶν, βρέθηκε ἀναγκαστικά καί φυσικά καί κάτι τό ὁποῖο, παρότι ἔμοιαζε νά ἔχει σχέση μέ ὅλα αὐτά καί νά λειτουργεῖ μέ τίς ἴδιες νομοτέλειες, ἐντούτοις εἶχε τεράστια διαφορὰ καί στή φανέρωσή του καί στήν παρουσία του στόν κόσμο ἀλλά καί στή λειτουργία του γιά τήν ἐπίτευξη τοῦ στόχου του. Αὐτό τό κάτι ἄλλο, ἦταν ἡ Χριστιανική ἐκκλησία. Ἄν θέλαμε ἐπιγραμματικά, νά δείξουμε τό σημεῖο τῆς διαφορᾶς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μέ τίς ὁποῖες ἱστορικά καταγεγραμμένες φιλοσοφικές ἢ θρησκευτικές κινήσεις, θά λέγαμε, πῶς σέ ὅλες ἐκείνες ὁ ἄνθρωπος, στοχάζεται καί δημιουργεῖ τήν πίστη καί τούς Θεούς, ἐνῶ στήν Χριστιανική Ἐκκλησία, ὁ Θεός κινεῖται καί συναντᾶ τόν ἄνθρωπο. Δέν ἐφευρίσκει ὁ ἄνθρωπος τόν Θεό ἀλλά ὁ Θεός - καί γι' αὐτό εἶναι ἀληθινός- βρῖσκει τόν ἄνθρωπο. Ἡ χριστιανική ἀλήθεια κατὰ συνέπεια, φανερωμένη σέ συγκεκριμένο τόπο καί χρόνο, βρέθηκε στό κέντρο τῶν ἰδεολογικῶν ρευμάτων καί ἀντιμετωπίστηκε ἀπό διάφορους ἀνθρώπους, ὄχι ὡς ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια ἀλλά ὡς μιᾶ ἀκόμη θρησκευτική δόξα, μέ τήν ὁποία εἴτε μποροῦσαν νά συμφωνήσουν ἰδεολογικά καί ὄχι νά τήν ζή-

σουν, εἴτε νά τήν ἀλλοιώσουν καί νά τήν παρουσιάσουν, τροποποιημένη μέ χίλιους διαφορετικούς τρόπους κατὰ τήν ἐπιθυμία τους. Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θά ἀντιμετώπιζαν τήν Ἐκκλησία μέ αὐτόν τόν τρόπο, εἶναι φυσικό περισσότερο, νά ἐντοπίζονταν στόν ἱστορικό φιλοσοφικό σύγχρονο περίγυρο τῆς ἐποχῆς στήν ὁποία αὐτή θά παρουσιαζόταν καί θά ἀναπτυσσόταν. Σήμερα, καί ὅσον ἀφορᾶ στούς τρεῖς πρώτους αἰῶνες τῆς φανέρωσης καί ἐξάπλωσης τῆς Ἐκκλησίας στό συγκεκριμένο Ἑλληνορωμαϊκό περιβάλλον, οἱ μελετητές συμφωνοῦν ὅτι τό κυριότερο φιλοσοφικό ρεῦμα τότε, ἦταν ὁ Γνωστικισμός, καί οἱ κατὰ συνέπεια πρώτοι φιλόδοξοι διαμορφωτές ἐνός «καλύτερου»-κατὰ τήν ἄποψή τους- χριστιανισμοῦ, ἦταν οἱ ὀπαδοί του, οἱ γνωστικοί.

Ἡ καταγωγή καί οἱ βασικές ἀρχές τοῦ Γνωστικισμοῦ.

Ὁ Γνωστικισμός, δέν ἀποτελεῖ ἱστορικά ἓνα ἐνιαῖο μονοδιάστατο φιλοσοφικό φαινόμενο ἀλλά ὑπῆρξε, ἓνα σαφῶς διαμορφωμένο ρεῦμα, σύνολο ἀπόψεων, γιά τόν κόσμο καί τόν ἄνθρωπο, τό ὁποῖο καταγράφεται διάσπαρτο κατὰ τούς τρεῖς πρώτους χριστιανικούς αἰῶνες, στό σύνολό του τότε ἑλληνορωμαϊκοῦ κόσμου. Ὁ κόσμος τότε στήν πλειονότητά του παγανιστικός, εἰδωλολατρικός δηλαδή, εἶχε ἤδη ἐκδηλώσει τήν παρακμή του καί εἶχε κάνει φανερή τήν ἀδυναμία του, νά ἀντιμετωπίσει ἰδιαίτερα τίς πνευματικές ἀνάγκες τῶν πύο καλλιεργημένων πολιτῶν, ἀλλά δέν ἔπαυε, νά ἀποτελεῖ τήν βάση, γιά κά-

θε θρησκευτική αναζήτηση. Έτσι, ἡ ἀρχαϊκὴ εἰδωλολατρία, εἶχε στοὺς χρόνους τῆς ἐμφάνισης τοῦ χριστιανισμοῦ δώσει τὴν θέση της, σὲ μιὰ πιὸ φιλοσοφικὴ εἰδωλολατρία, ἔτσι ὅπως αὐτὴ θά κορυφωθεί γιὰ νὰ πεθάνει ὀριστικὰ τὸν 4ο αἰ. μ.Χ. μαζί με τὸν Ἰουλιανὸ τὸν Ἀποστάτη. Ἀρχικά, ὁ γνωστικισμὸς καταγράφεται, με αὐτὸν τὸν τρόπο στὴν πρό Χριστοῦ ἐποχὴ, ἐνῶ δὲν θά ἀρνηθεῖ νὰ προσλάβει, γιὰ νὰ τίς ἀλλοιώσει, ἰουδαϊκὲς καὶ χριστιανικὲς ἀπόψεις, γιὰ τὸν κόσμον καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀργότερα. Ὅσο κι ἂν εἶναι δύσκολο νὰ παρακολουθήσουμε καὶ νὰ περιγράψουμε τίς ἀνά ἱστορικὴ στιγμή διακυμάνσεις τῶν γνωστικῶν πεποιθήσεων, μπορούμε νὰ μιλήσουμε γιὰ ὀρισμένα βασικά καὶ κοινὰ σέ ὅλες τίς μορφές του χαρακτηριστικά, πού καταδεικνύουν σαφέστατα τοὺς λόγους, γιὰ τοὺς ὁποίους οἱ Χριστιανοὶ Πατέρες τῶν πρώτων αἰώνων, τοὺς γνωστικούς τοὺς ἀντιμετώπιζαν, ὡς μεγάλους Χριστομάχους καὶ ὡς ἐπικίνδυνους αἰρετικούς, ὅταν αὐτοὶ ἐνδύονταν τὸν χριστιανικό μανδύα, γιὰ νὰ ἀπειλήσουν ὡς «λύκοι βραεῖς» τοὺς χριστιανούς. Ὡς τέτοιες ἐνιαεῖς γνωστικὲς δοξασιεῖς μπορούμε νὰ ἀναφέρουμε κυρίως τίς παρακάτω: Πίστευαν ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ εἰδωλολατρικὴ θεοσοφία, τὸν Πλάτωνα καὶ τοὺς Ὀρφικούς τὴν ὑπαρξὴ δύο κόσμων, ἑνὸς πραγματικοῦ καὶ πνευματικοῦ στὸν ὁποῖο ἀξίζει νὰ ζήσει κανεὶς καὶ βρίσκεται ἄλλοῦ, καὶ ἑνὸς κακέκτυπου αὐτοῦ του κόσμου, ὑλικοῦ στὸν ὁποῖο ὅλοι κατοικοῦμε τώρα, καὶ ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τίς Ἀνατολικὲς μυστηριακὲς θρησκείες, ἰδιαίτερα τῆς Περσίας, τῆς Συρίας, τῆς Μεσοποταμίας καὶ τῆς Αἰγύπτου πίστευαν στὴν ὑπαρξὴ δύο θεῶν, ἑνὸς καλοῦ καὶ ἑνὸς κακοῦ, πού ἀντιπαλεύουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἀργότερα, χρησιμοποίησαν καὶ

ἰουδαϊκὰ καὶ χριστιανικὰ στοιχεῖα καὶ ἔκαναν, τὴν ἀνεπαρκῆ ἱστορικὰ νεοεἰδωλολατρικὴ πρότασή τους, πιὸ ἐλκυστικὴ.

Δέχονταν, μεσάζοντα πλάσματα μεταξύ θεοῦ καὶ ὑλικῆς κτίσης τοὺς ἀγγέλους ἢ αἰῶνες ὅπως τοὺς ὀνόμαζαν καὶ ἔβλεπαν αὐτὸν τὸν κόσμον πού ζοῦμε ὡς δημιουργημὰ ἑνὸς κατώτερου, ἀτελοῦς καὶ κακοῦ αἰῶνα, πού τὸν ταύτιζαν με τὸν Δημιουργὸ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Γιὰ τὸν Χριστό, ἄλλοι πίστευαν ὅτι ἦταν ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μεσάζοντες ἀγγέλους, ἕνας «αἰώνας» καὶ ἄλλοι, πὼς ἦταν ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ὅμως μόνον φαινομενικὰ ὑπῆρχε στὴ γῆ, καθὼς ποτέ ὡς θεός δὲν σαρκώθηκε, δὲν ἦρθε δηλαδὴ σὲ ἐπαφή με τὴν ἕλη τὴν ὁποία σὲ ἀντιδιαστολὴ με τὸ πνεῦμα θεωροῦσαν κακὴ καὶ χωρὸ φυλακῆς τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖο ἀποβάλλοντάς την, θά ἀπελευθερωθεῖ καὶ θά σωθεῖ. Φυσικά, ἐφάρμοζαν ὡς πολέμοι τῆς ἕλης καὶ τοῦ σώματος, ἀκραιεῖς ἀσκητικὲς συμπεριφορές, οἱ ὁποῖες σάν στόχο εἶχαν, τὴν τιμωρία τοῦ κακοῦ σώματός τους, ἀλλὰ οἱ ὁποῖες δὲν ἐμποδίζονταν, ἀπὸ τὸ νὰ φθάσουν καὶ ὡς τὴν ἀκόλαστη σαρκικὴ ζωὴ, μιὰς καὶ πίστευαν, ὅτι ἔτσι θά τὸ ἐξαντλήσουν καὶ φθεῖρουν γρηγορότερα. Τίς ἀπόψεις τους, ὑποστήριζαν κατασκευάζοντας, μιὰ μυθικοῦ περιεχομένου γραπτὴ παράδοση, ὑπὸ τὸ ὄνομα διὰφόρων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἢ ἱερῶν προσώπων, τὴν ὁποία διέδιδαν. Τέτοιου χαρακτήρα κείμενα, ἀντιμετώπισε ἡ φωνὴ τῆς ἐκκλησίας, οἱ σύγχρονοὶ τους Πατέρες καὶ ἰδιαίτερα ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος ἐπίσκοπος Λυῶνος ἤδη ἀπὸ τὸν 2ο μ.Χ. αἰῶνα, μέσω τῶν ἀντιρρητικῶν στοὺς γνωστικούς λόγους τῶν ὁποίων, γνωρίζουμε καὶ πολλὰ περισσότερα τέτοια μυθώδη κείμενα, ἀπὸ ὅσα ἀνακαλύφθηκαν τὸ 1945 στὸ Nag Hammadi τῆς Αἰγύπτου ἢ

παλιότερα ἢ καὶ μεταγενέστερα, ὅπως, τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰούδα, πρόσφατα πολυδιαφημιζόμενο «εὐαγγέλιο». Ἦταν τὸση ἢ πρωτόγονη εἰδωλολατρικὴ ἐπιρροή στὸν φανταστικὸ μυθικὸ χαρακτήρα αὐτῶν τῶν κειμένων, ὥστε νὰ ἀναγκαστεῖ ὁ Ἀπ. Παῦλος, νὰ ἀναφερθεῖ στὰ κείμενά τους, ἀποκαλώντας τὰ «γραῶδη μυθεύματα». Κυριότεροι ἐκπρόσωποι τους ἦταν, ὁ Σίμων ὁ Μάγος, Σατουρνίνος, ὁ Βασιλείδης καὶ ὁ Βαλεντίνος, ὁ Καρποκράτης καὶ ὁ πολὺς Μαρκίων τῆς Σινώπης, ὁ ὁποῖος πίστευε μεταξύ ἄλλων καὶ τὴν πλάνη, πού διασώζεται στὸ ἀποκαλούμενο «εὐαγγέλιο» τοῦ Ἰούδα, περί σταύρωσης τοῦ Χριστοῦ με συμμετοχὴ τῶν ἴδιων τῶν μαθητῶν του, προκειμένου νὰ ἠττηθεῖ ἡ κακὴ του σάρκα καὶ νὰ πληρωθεῖ τὸ ἀντάλλαγμα στὸν Θεό, γιὰ τὴν λύτρωση τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν καταδίκη τους μετὰ τὴν ἀποστασία. Ἦδη ἀπὸ αὐτά, προκύπτει τὸ νεφελῶδες τῶν γνωστικῶν ἀπόψεων, οἱ ὁποῖες ἄλλαζαν ἀπὸ ἐποχὴ σὲ ἐποχὴ, ἀπὸ περιοχὴ σὲ περιοχὴ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πρόσωπο σὲ πρόσωπο. Γνωστικοὶ λέγονταν, γιατί πίστευαν, πὼς πίσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ψευδαίσθηση τοῦ κόσμου στὸν ὁποῖο ζοῦμε, ὑπάρχει ἡ ἀληθινὴ γνώση, ἢ ὁποία μεταδίδεται με θαυματουργικὸ τρόπο στοὺς «πνευματικούς ἀνθρώπους», στὴν τρίτη βαθμίδα στὴν ἱεράρχηση τῶν ἀνθρώπων (ὑπῆρχαν ἀκόμη οἱ «ὕλικοι ἄνθρωποι» πού δὲν μπορούσαν με τίποτε νὰ σωθοῦν καὶ οἱ «ψυχικοί», οἱ ὁποῖοι μέσω τῆς νίκης τους ἐπὶ τῆς ἕλης, μπορούσαν νὰ γίνουν «πνευματικοί» καὶ νὰ σωθοῦν). Ἡ ἀλήθεια, κατὰ τὴν γνωστικὴ πλάνη, ὑπῆρχε σὲ ὅλες τίς ἀνθρώπινες ὁμάδες, ἀλλὰ καλυμμένη ἀπὸ τὴν ὑλικὴ πραγματικότητα, τὴν ὁποία οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρωποι, θά ἔπρεπε με κάθε τρόπο νὰ ἐξαφανίσουν καὶ νὰ σαμποτάρουν.

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,
 ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
 ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
 ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
 ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Ἡ Ζωή ὡς θνήσκεις; Ἰὼς καὶ Ἰάφω οἴκεις;».

Ἀδελφοί συλλειτουργοί καὶ τέκνα εὐσεβῆ καὶ φιλόθεα τῆς Ἐκκλησίας,

Πᾶσα φύσις ἀπορεῖ καὶ ἐξίσταται: Ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων. Ἡ πληθὺς τῶν ἀνθρώπων. Ἄπαντα ἢ κτίσις ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ ἴσταται ἐνώπιον τοῦ μεγάλου καὶ ἀφάτου Μυστηρίου τῶν Ἁγίων Παθῶν καὶ τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ. Καὶ διερωτᾶται: Πῶς εἶναι δυνατόν νά ἀποθνήσκῃ ἡ Ζωή, ἡ ὄντως Ζωή, ἡ Αὐτοζωή, ἡ πηγὴ τῆς Ζωῆς; Πῶς ἢμπορεῖ νά εἶναι ὁ τάφος κατοικητήριον τῆς Ζωῆς; Ἐκείνου δηλαδή, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος εἶπεν: «Ἐγὼ εἰμι ... ἡ ζωή» (Ἰωάν. 14,6); Ἡ ἀπάντησις ἐδόθη διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἐρωτήματα τῶν χρόνων ἐκείνων παραμένουν. Ὅ,τι ἐγένετο ἐφ' ἅπαξ τότε, ἐπαναλαμβάνεται ἔκτοτε διηλεκτῶς καὶ ἀδιαλείπτως. Τό Μυστήριον συνεχίζεται. Ἡ ἀπορία ὁμοίως. Σημεῖον ἀντιλεγόμενον καὶ σήμερον διὰ πολλοὺς ὁ Χριστός (Λουκ. 2,34). Σταυροῦται, ἀλλὰ καὶ ἀνίσταται. Σκάνδαλον ὁ Ἐσταυρωμένος διὰ μερικοὺς, μωρία δι' ἄλλους (Α' Κορ. 1,23). Χλευάζεται ὑπὸ τινῶν ὁ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάς (Πράξ. 17,32), συκοφαντεῖται ὑπὸ ἐτέρων (Ματθ. 28, 11-15), ἀλλὰ βασιλεύει εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν.

Οἱ πιστοὶ προγευόμεθα τὴν Ἀνάστασιν, ζῶμεν ἀναστάσιμα, δένφοβούμεθα τὸν φυσικὸν θάνατον τοῦ σώματος, διότι πιστεύομεν

εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, βλέπομεν δὲ αὐτὴν ὡς γεγονὸς μαρτυρούμενον ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν μας μετὰ τῶν Ἁγίων, οἱ ὅποιοι, ἂν καὶ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀντίληψιν ἀπέθανον, πράγματι ζοῦν καὶ συναναστρέφονται μαζί μας καὶ μᾶς βοηθοῦν εἰς τὴν ζωὴν μας.

Ἦχησεν ὁμως τότε καὶ ἡχεῖ ἐπίσης ἔκτοτε ἀκαταπαύστως διάτορος ἡ κραυγὴ τοῦ φανατισμοῦ: «σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν». Ἀπεκρίθη τότε καὶ ἀποκρίνεται ἔκτοτε ἡ δειλία καὶ ἀνευθυνότης τῶν κραταιῶν: «Λάβετε αὐτόν ἡμεῖς καὶ σταυρώσατε» (Ἰωάν. 19,6)!

Ἡ ζωὴ ἀνέστη, ὁ Χριστός Ἀνέστη. Καὶ ἡμεῖς συμμαρτυροῦμεν τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ, ὄχι μόνον διὰ ἀποδεικτικῶν ἐπιχειρημάτων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀναστασίμου ζωῆς μας. Τότε γίνεται πιστευτὴ ἡ μαρτυρία μας ὅταν ζῆ ἐντός μας ὁ Ἀναστημένος Χριστός, ὅταν ἀκτινοβολῆται ἀπὸ ὅλην τὴν ὑπαρξίν μας ἡ χαρὰ, ἡ βεβαιότης καὶ ἡ εἰρήνη τῆς Ἀναστάσεως.

Μένει βεβαίως ἐνώπιόν μας ὁ τάφος ὡς ἀπειλή τῆς ζωῆς. Τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ φυσικοῦ ἡμῶν περιβάλλοντος. Δέν ἐννοοῦμεν βεβαίως τὴν φθορὰν καὶ τὸν θάνατον ὑπὸ τὴν βιολογικὴν ἔννοιαν τῶν ὄρων. Ἐννοοῦμεν ἐκείνας τὰς μορφὰς τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς, αἱ ὁποῖαι ἀπειλοῦν τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου αἰφνιδίως, βαναύσως, βιαίως. Ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦν τὴν συνείδησιν,

εὐτελίζουν τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον, παραφθείρουν τὸ κάλλος τῆς φύσεως.

Ἐννοοῦμεν, ἐπὶ παραδείγματι, τὴν ζωὴν, ἡ ὅποια παραδίδεται εἰς τὸν θάνατον, πρὶν κἂν ἀντικρίσῃ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἐννοοῦμεν τὰ ἑκατομμύρια τῶν παιδίων, τὰ ὅποια ὀδηγεῖ εἰς τὸν τάφον ἢ πενία, ἢ πείνα, ἢ ἔλλειψις ἀκόμη καὶ τῶν στοιχειωδεστάτων φαρμάκων, ἢ σκληρότης τῆς καρδίας ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δύνανται, ἀλλὰ δέν πράττουν τὰ ἀναγκαῖα ὑπὲρ αὐτῶν, ἢ ἀναίσχυντία τῶν ἐκμεταλλευτῶν καὶ τῶν διαφθορέων τῆς παιδικῆς ἀθωότητος.

Ἐννοοῦμεν τὰ θύματα τῶν καθημερινῶν βιαιοτήτων, τῶν θρησκευτικῶν, ἐθνικιστικῶν, φυλετικῶν καὶ ἄλλων φανατισμῶν καὶ πολεμικῶν συρράξεων, αἱ ὁποῖαι ἀντιπαρέρχονται ἀπαθῶς καὶ ἀδιαφόρως τὸ πανανθρώπινον αἴτημα κατασιγάσεως τῶν παθῶν καὶ εἰρηνεύσεως, ἐπὶ τέλος, τοῦ κόσμου τούτου.

Ἐννοοῦμεν, τέλος, τὴν ληστροικὴν ἐπιδρομὴν τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, τὸ ὅποιον ὑποτάσσει βιαίως καὶ δολίως εἰς ἀκόρεστα πάθη ἐκμεταλλεύσεως καὶ κερδοφορίας, παραμορφώνει τὸ ἀπὸ τοῦ Δημιουργοῦ δοθέν κάλλος αὐτοῦ καὶ ὑποσκάπτει τὰ θεμέλια καὶ τὰς προϋποθέσεις ἐπιβιώσεως τῶν μελλοντικῶν γενεῶν.

Συνελόντι εἰπεῖν, ἐννοοῦμεν ἐκείνας τὰς μορφὰς τῆς ζωῆς, αἱ ὁποῖαι φέρουν τὰ σημεῖα τοῦ θανάτου, εἴτε πνευματικὰ

Συνέχεια από τη σελ. 1

είτε ήθικα είναι αυτά, είτε γεννήματα παθῶν καὶ λαθῶν, στερησεως ἢ ἀπληστίας, εὐτελισμοῦ καὶ καταδυναστεύσεως τῆς ζωῆς.

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ περιπόθητα,

Προσεκυνήσαμεν καὶ πάλιν ἐφέτος τὰ Ἅγια Πάθη τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γνωρίζομεν, ὅτι ὁ λόγος περὶ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου αὐτοῦ εἶναι μωρία δι' ὅσους ἐμμένουν εἰς τὴν ἀπιστίαν καὶ ὀδεοῦν εἰς ἀπώλειαν. Εἶναι, ἀντιθέτως, δύναμις Θεοῦ δι' ὅσους πορευόμεθα ἐν πίστει τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας (Α΄ Κορ. 1,18) ὑπὸ τὸ ἀπαστρέπτον φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐν τῇ δυνάμει αὐτῇ καὶ τῇ χαρᾷ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ σεβόμεθα τὴν ζωὴν τῶν συνανθρώπων μας, διὰ νὰ παύσωμεν τοὺς ἀλληλοσπαραγμούς καὶ νὰ ἀπαρνηθῶμεν τὴν βίαν καὶ τοὺς φανατισμούς, οἱ ὅποιοι ἀπειλοῦν τὴν ζωὴν. Ὁ θρίαμβος τῆς Ἀναστάσεως πρέπει νὰ βιώνεται ὡς θρίαμβος τῆς ζωῆς, τῆς συναδελφώσεως τῶν ἀνθρώπων, τῆς προοπτικῆς, τῆς ἐλπίδος.

«Χριστὸς Ἄνεστη καὶ ζωὴ πολιτεύεται».

Αὐτῷ ἡ δόξα, ἡ τιμὴ καὶ τὸ κράτος εἰς αἰῶνας αἰῶνων.

Ἅγιον Πάσχα 2006

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

Βαρθολομαῖος

διάπυρος πρὸς Χριστὸν
Ἀναστάντα εὐχέτης
πάντων ἡμῶν

Ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἀδελφοί μου, εἶναι ψυχοσωματικὴ ὄντότης! Ἐπλάσθη «κατ' εἰκόνα Θεοῦ». Καὶ ὅπως τὸ σῶμα ἀπολαμβάνη τὸ ἀγαθὸν τῆς υγείας μετ' ἐπιμελείας τῶν ἰατρῶν καὶ τῶν φαρμάκων, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ «καθ' ὁμοίωσιν», ἤτοι εἰς τὴν ἀγιότητα, νὰ ἀπολαμβάνη δηλαδὴ τὴν πνευματικὴν τῆς υγείας καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν αὔξησιν, χρειάζεται τὴν μετ' ἐπιστήμης χρῆσιν τῶν πνευματικῶν ἐκείνων στοιχείων, τὰ ὅποια τὴν καθαρίζουν ἀπ' ὅλα τὰ ψυχοκτόνα μικρόβια, πού σπέρνει ὁ διάβολος καὶ ἡ ἁμαρτία.

Θεραπευομένη, λοιπόν, ἡ ψυχὴ διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας καὶ ἱεραῶς ἐξομολογήσεως καὶ προκόπτουσα διὰ τῆς μετανοίας καὶ τῆς ταπεινώσεως, γίνεται φῶς! Ἡ κάθαρσις τῶν αἰσθήσεων προσελκύει τὸ «φῶς», δηλαδὴ τὸν Χριστόν. Μὲ ἀποτέλεσμα, ἀδελφοί μου, ὅταν ἀπαγγέλωμεν τὸ «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...», ὄντως νὰ θεώμεθα «ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν» τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἐκεῖθεν νὰ ὀδηγούμεθα εἰς τὴν θέωσιν, κατὰ τὸ τρίπτυχον τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας «κάθαρσις, φωτισμός, θέωσις».

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ δὲν εἶναι ἓνα γεγονός μέσα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος! Εἶναι τὸ μοναδικὸν καὶ ἀνεπανάληπτον ἐν χρόνῳ. Ὅμως ὑπερβαίνει τὸν

χρόνον, ἀφοῦ αὐτοῦ τοῦ γεγονότος αἰτία εἶναι ὁ ἄχρονος καὶ ἐπέκεινα τοῦ χρόνου Ἰησοῦς!

Ἡ νύκτα τῆς Ἀναστάσεως μαρτυρεῖ πῶς ὁ Χριστὸς εἶναι ζωντανός! Εἶναι μαζί μας! Διότι μᾶς ὑιοθέτησεν καὶ μᾶς ἐξαγόρασεν ἀπὸ τὸ κράτος τοῦ διαβόλου «διὰ τοῦ τιμίου αὐτοῦ αἵματος, διὰ τῆς Σταυρικῆς Του θυσίας»!

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτεραν ἑορτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Ὁ κενὸς τάφος τοῦ Κυρίου μας ἀναβλύζει τὴν συγνώμην «συγνώμη ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλεν». Προσφέρει τὴν χαρὰν καὶ τὴν εἰρήνην «χαίρετε» καὶ «εἰρήνη ὑμῖν» εἶναι

οἱ πρῶτοι χαιρετισμοὶ τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Διατρανώνει τὴν συντριβὴν τοῦ θανάτου «θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, Ἰδοὺ τὴν καθαίρεσιν».

Ἄς μὴ μείνωμεν, λοιπόν, ἀδελφοί μου, ἔξω ἀπ' αὐτὴν τὴν ἑορτὴν,

τὴν παγκόσμιον ἑορτὴν τῆς Ἀναστάσεως! Ἄς προσεγγίσωμεν μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας τοῦτο τὸ μέγα γεγονός, ἀφοῦ δι' ἡμᾶς τοῦτο γέγονεν!

Εἰσεέλθετε, λοιπόν, πάντες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου μας!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, τέκνα μου ἀγαπητά, «τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας»!

(εἰρμός ἀ' ὠδῆς τοῦ κανόνος τῆς Πεντηκοστῆς)

Μετά πατρικῶν εὐχῶν
καὶ ἀγάπης

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ ΠΑΥΛΟΣ

‘Ο πόλεμος κατά της ‘Εκκλησίας’

Κάποιοι, πού ενδιαφέρονται τάχα για την ‘Εκκλησία, νομίζουν πώς τὸ βρήκαν: «ἄλλο, λένε, οἱ θεσμοὶ κι’ ἄλλο τὰ πρόσωπα». Ἔτσι τὰ βάζουν μὲ τὸν ἱερό κληρὸ καὶ θαροῦν πὼς ὑπηρετοῦν τὸ θεσμὸ τῆς ‘Εκκλησίας. Ὅμιλοῦν γιὰ κάθαρση καὶ γιὰ ἐξυγίανση τῆς ‘Εκκλησίας καὶ τὰ βάζουν προσωπικὰ μὲ τοὺς ἱερεῖς καὶ μάλιστα μὲ τοὺς ἐπισκόπους κι’ ἔχουν τὴν καύχηση καὶ τὴ συνείδησή τους ἥσυχη πὼς εὐεργετοῦν τὴν ‘Εκκλησία. Καὶ τὸ κακὸ πὸ γίνεται εἶναι τόσο μεγάλο, πὸ δὲν μπορούμε νὰ τὸ συλλάβουμε. Γκρεμίζονται συνειδήσεις καὶ χάνεται ἡ πίστη τῶν χριστιανῶν, ὅταν μὲ ὅλα τὰ μέσα οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ‘Εκκλησίας γράφουν καὶ

1. Απόσπασμα ἀπὸ τὴν Γ’ Ὅμιλία τοῦ «Ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων», Κοζάνη 1988. Βιβλίον τὸ ὁποῖο περιέχει 65 ραδιοφωνικὰς ὁμιλίαις τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης κυροῦ Διονυσίου, ἐκφωνηθεῖσες κατὰ τὰ ἔτη 1986-1987.

† Διονυσίου Λ. Ψαριανοῦ,
Μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης

διαδίδουν ὅσα θέλουν κι’ ἀνεβάζουν ὡς καὶ στὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου τὰ δῆθεν σκάνδαλα τῶν κληρικῶν. Τὶ ἄλλο περισσότερο μπορεῖ νὰ βλάψῃ τὴν ‘Εκκλησία, πὸ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἀνέχεται ὅλη αὐτὴ τὴν ἄδικη καὶ ἀνίερη ἐπίθεση καὶ νὰ σηκώνῃ τὴ λαϊκὴ κατακραυγὴ, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ νὰ ἀμυνθῇ; Λέμε γιὰ δῆθεν σκάνδαλα καὶ γιὰ ἄδικη καὶ ἀνίερη κατακραυγὴ, γιὰ τοὺς ποιοὺς τὰ εἶδε καὶ ποιοὺς τὰ βεβαιώνει ὅσα γράφει ἡ ἀρρωστημένη φαντασία τῶν ἀσεβῶν κι’ ὅσα ἀνεβάζει ἡ σκηνὴ τοῦ θεάτρου καὶ προβάλλει στὴν ὀθόνη ἢ ἀφοβία τῶν ἀθέων; Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο ἡ ἐχθρότητα κατὰ τοῦ κλήρου καὶ τῆς ‘Εκκλησίας, εἶναι καὶ τὸ ὑλικὸ συμφέρον ἀπὸ τέτοιες βέβηλες πράξεις μὲ τὸ πρόσχημα τῆς τέχνης καὶ μὲ τὴ συνεργασία κάποιων ἐπιχειρηματιῶν, πὸ διαθέτουν τοὺς θεατρικοὺς καὶ κινηματογραφικοὺς χώρους.

Ἔτσι αὐτὰ εἶναι τὰ φανερὰ σημάδια ἑνὸς νέου ἀνοιχτοῦ καὶ ὀργανωμένου διωγμοῦ ἐναντίον τῆς ‘Εκκλησίας, πὸ καλύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ πρόσχημα τῆς κάθαρσης καὶ τῆς ἐξυγίανσης τοῦ κλήρου καὶ τῆς ἀνύψωσης τῆς ‘Εκκλησίας. Ὅποιος δὲν ξέρεῖ πόσο δειλὴ καὶ πόσο ὑποκριτικὴ εἶναι ἡ κακία τῶν ἐχθρῶν τῆς ‘Εκκλησίας, μπορεῖ νὰ τὰ ἀκούῃ αὐτὰ καὶ νὰ τὰ πιστεῦῃ. Ἐπειτα αὐτὸς ὁ λόγος, κάθαρση καὶ ἐξυγίανση καὶ ἀνόρθωση τῆς ‘Εκκλησίας, δὲν εἶναι μό-

νο βέβηλη κενοφωνία, ἀλλὰ καὶ βαρύτερη βλασφημία. Τὶ εἶναι ἡ ‘Εκκλησία, πὸ νὰ περιμένῃ νὰ ἀνορθωθῇ μὲ ἀνθρώπινους τέτοιους τρόπους; Ὅποιος πονεῖ γιὰ τὴν ‘Εκκλησία δὲν τὴν γκρεμίζει, ἀλλὰ προσεύχεται. Γι’ αὐτὸ εἰς οὔτε νὰ ἀκούμε οὔτε νὰ συζητοῦμε ἐπιτρέπομε στὸν ἑαυτὸ μας τέτοια πράγματα σὲ βάρος τῆς ‘Εκκλησίας, ἀλλὰ μόνο κάνομε τὸ σταυρὸ μας καὶ φοβούμεστε, ὅταν βλέπουμε τὸ βάραθρο καὶ τὸ χάος πὸ ἀνοίγεται μπροστὰ μας. Γιὰ δὲν χρειάζεται νὰ εἶναι κανεὶς προφήτης καὶ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβῃ καὶ νὰ δῇ ὅτι ὅλα αὐτὰ ὀδηγοῦν ὄχι μόνο στὴν ἐκκλησιαστικὴ, ἀλλὰ καὶ στὴν ἐθνικὴ μας διάλυση.....

Ἄλλ’ αὐτὸ συμβαίνει, γιὰ τὸ θαροῦμε, ἐπειδὴ ἔτσι μᾶς συμφέρει, πὸς ἡ ‘Εκκλησία εἶναι οἱ παπάδες. Αὐτοὶ βέβαια ἔχουν αὐξημένες εὐθύνες στὴν ‘Εκκλησία, ἀλλὰ κι’ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἀνεύθυνοι. Ἡ ‘Εκκλησία εἶναι σῶμα, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, κι’ ἐμεῖς εἴμαστε τὰ μέλη αὐτοῦ τοῦ σώματος. Πὸς λοιπὸν βλέπομε τὴν ὑγεία κάποιων μελῶν, πὸ εἶναι οἱ ἱερεῖς κι’ ὁ καθένας μας δὲν βλέπει τὴ δική του ὑγεία; Σ’ ἓνα σῶμα, καθὼς γράφει ὁ μέγας Ἀπόστολος, «τὸ αὐτὸ ὑπὲρ ἀλλήλων μεριμνῶσι τὰ μέλη· καὶ εἴτε πάσχει ἓν μέλος συμπάσχει πάντα τὰ μέλη· εἴτε δοξάζεται ἓν μέλος συχαίρει πάντα τὰ μέλη». Γιὰ

ΑΠΟ ΤΟ

ΣΥΝΑΞΑΡΙ

νά μὴν ὑπάρχη πόλεμος μέσα στο ἀνθρώπινο σῶμα, τὰ μέλη φροντίζουν τὸ ἓνα γιὰ τὸ ἄλλο· κι' ὅταν πονῆ ἓνα μέλος, συμπάσχουν ὅλα τὰ μέλη, κι' ὅταν ὑγιαίνει ἓνα μέλος, χαίρουν μαζί ὅλα τὰ μέλη. Τάχα πόσοι λυπούμαστε, ὅταν κάνουν λάθη οἱ ἱερεῖς μας καὶ πόσοι δὲν χαίρομε, ὅταν σταυρώνονται; Καὶ δὲν εἶναι μόνο μέλη τοῦ σώματός μας, ἀλλὰ γιὰ μᾶς καὶ κάτι παραπάνω. Οἱ ἄθεοι καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀρχίζουν τὴν πολεμική τους ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς, χωρίζοντας τάχα τὰ πρόσωπα ἀπὸ τὸ θεσμό, καὶ βρίσκουν πρόθυμους συμμάχους τοὺς ἴδιους τοὺς χριστιανούς, πὸν θαροῦν πὼς ἄλλο εἶναι ἡ Ἐκκλησία κι' ἄλλο ἡ ἱερωσύνη στὴν Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἱερωσύνη, ἀλλὰ κι' ὅταν λέμε ἱερωσύνη, δὲν τὴν ἐννοοῦμε ἀπρόσωπα καὶ ἀφηρημένα· ἱερωσύνη εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ στὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀνθρωπος ἱερέας.

Ἀλλὰ ἐδῶ, ὅσα καὶ νὰ ποῦμε, δὲν βρίσκομε ἄκρη, γι' αὐτὸ δὲν μένει παρὰ νὰ προσευχώμαστε· νὰ συνειδητοποιοῦμε τὴν κρισιμότητα τῶν καιρῶν καὶ νὰ προσευχώμαστε νὰ μᾶς δίνη ὁ Θεὸς «σύνεσιν ἐν πᾶσι». Ἡ ἐποχή μας εἶναι τόσο κρίσιμη, πὸν γι' αὐτὸ πολὺ περισσότερο πρέπει νὰ μένωμε πιστοὶ στὴν Ἐκκλησία μας καὶ νὰ ζητοῦμε προστασία κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη της. Φτάσαμε καὶ τὰ βλέπομε ὅλα ἀνθρώπινα. Βγάλαμε τὸ Θεὸ ἀπὸ τὴ ζωὴ μας καὶ στήσαμε Θεὸ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ πιστέψαμε πὼς μόνοι μας καὶ θὰ προκόψουμε καὶ θὰ σωθοῦμε. Ἀλλὰ καὶ δὲν σκεφτόμαστε πιά τὴ σωτηρία...

Οἱ μάρτυρες Θεόδωρος καὶ Φιλίππα

Πολλοὶ «οἰκιακοὶ» γίνονται ἐμπόδιο στὴν πνευματικὴ προκοπὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπαληθεύουν ἔτσι τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι «ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ». Πολλὲς μητέρες ἀπέτρεψαν τὰ παιδιὰ τους ἀπὸ τὴ θυσία καὶ ἄλλες, ἀκόμη χειρότερα, τὰ προέτρεψαν στὸ ἔγκλημα, ὅπως ἡ Ἡρωδιάδα τὴν κόρη της Σαλώμη. Ὅμως εἶναι καὶ πολλὲς ἄλλες, πὸν ὄχι μόνο προέτρεψαν τὰ παιδιὰ τους στὴ θυσία καὶ τὸ μαρτύριο, μὰ καὶ μόνες τους ὠρισαν

τὸν τρόπο τῆς θανατώσεώς των. Ἡ Φιλίππα, ἡ μητέρα τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Θεοδώρου, τοῦ ὁποίου ἡ Ἐκκλησία στὶς 19 Ἀπριλίου τιμᾷ τὴ μνήμη, στέκεται μαζί μὲ τὸ παιδί της μπροστὰ στὸν ἡγεμόνα. Ὁ ἡγεμόνας τῆς λέει: «Κάμε τὸ γιό σου νὰ θυσιάσει στοὺς θεούς, γιὰ νὰ μὴν πάει ἄδικα καὶ σὺ μείνεις ἄτεκνη». Καὶ ἡ μητέρα ἀπαντᾷ: «Ὅταν τὸ παιδί μου σταυρωθεῖ ἀπὸ σένα, τότε θὰ κάμει στὸ Θεὸ τοῦ ἀληθινῆ θυσία». Κι ὁ Θεόδωρος ἀπέθανε μὲ σταυρικὸ θάνατον, ὅπως τὸ ἐπεθύμησε ἡ μητέρα του.

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟ

Κάποιος ἀδελφὸς ἐπισκέφθηκε στὴ λαύρα τοῦ ἀββᾶ Γερασίμου τὸν ἀββᾶ Ἀλέξανδρο, τὸν Ἠγούμενο, καὶ τοῦ λέει.

—Ἀββᾶ, θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τὸ μέρος πὸν μένω, γιὰτὶ ἔχω μεγάλη ψυχικὴ ταραχή.

Καὶ ὁ ἀββᾶς Ἀλέξανδρος τοῦ ἀποκρίθηκε.

—Τέκνο μου, πράγματι αὐτὸ εἶναι σημάδι, πὸν δὲν ἔχεις στὸ μυαλό σου οὔτε τὴν αἰώνια κόλαση, οὔτε τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Διαφορετικὰ δὲν θὰ εἶχες ψυχικὴ ταραχή.

ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Εἶπε ὁ ἀββᾶς Ποιμὴν γιὰ τὸν ἀββᾶ Ἰωάννη τὸν Κολοβό, ὅτι παρακάλεσε τὸ Θεό, καὶ ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ αὐτὸν τὰ πάθη του καὶ ἔγινε ἀμέριμνος. Πῆγε τότε σ' ἓναν γέροντα καὶ εἶπε:

— Βλέπω τὸν ἑαυτό μου ν' ἀναπαύεται καὶ νὰ μὴν ἔχει κανένα πόλεμο.

Καὶ τοῦ λέγει ὁ γέρων.

— Πῆγαινε, παρακάλεσε τὸ Θεό, ὥστε νὰ σοῦ ἔλθει ὁ πόλεμος καὶ ἡ συντριβὴ καὶ ταπεινώσις πὸν εἶχες πρωτύτερα· διότι μὲ τοὺς πολέμους προκόπτει ἡ ψυχὴ.

Παρακάλεσε λοιπόν, καὶ ὅταν ἦλθε ὁ πόλεμος, δὲν εὐχήθηκε πλέον ν' ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ αὐτόν, ἀλλὰ ἔλεγε:

—Δός μου, Κύριε, ὑπομονὴ στοὺς πολέμους.

Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ στίς 3 Ἀπριλίου 2006, μετὰ ἀπὸ καρδιακὸ ἐπεισόδιο, ὁ Ἱεροδιάσκαλος, πατὴρ Γεώργιος Χαρτοματσίδης.

Γεννήθηκε στὴ Θυμαριὰ Κοζάνης τὸ 1945. Ἦταν ἀπόφοιτος τῆς Ἀνωτέρας Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Θεσσαλονίκης.

Χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν Μακαριστὸ Μητροπολίτη Σερβίων καὶ Κοζάνης Διονύσιο στίς 8-11-1970 διάκονος καὶ στίς 17-4-71 πρεσβύτερος. Ὑπηρέτησε στίς ἐνορίες Γαλάνης καὶ Βοσκοχωρίου ὡς τὸ 1973. Ἀπὸ 1-1-1974 ἕως καὶ 30-8-1993 ὑπηρέτησε στὸν Πολύμυλο.

Ὡς δάσκαλος διορίστηκε τὸ 1975, στὸ χωριὸ Αὐγῆ. Ἐν συνεχείᾳ ὑπηρέτησε στὰ χωριά Πολύμυλος, Πετρανὰ καὶ Δρέπανο.

Ἡ οἰκογένειά του ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν πρεσβυτέρα του Ἰωάννα καὶ τὰ ἕξι παιδιὰ τους, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα καὶ ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερβίων καὶ Κοζάνης, Ἀρχιμ. Δωρόθεος Χαρτοματσίδης.

Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1993 ἀποσπάστηκε στὸ Βέλγιο, γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ, μέχρι καὶ τὴν ἡμέρα τῆς ἐκδημίας του, ὡς κληρικὸς τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Βελγίου, Κάτω Χωρῶν καὶ Λουξεμβούργου καὶ ὡς δάσκαλος τὰ ἑλληνικὰ Σχολεῖα τοῦ Βελγίου. Ὑπηρέτησε ὡς Ἐφημέριος καὶ Ἱερατικὸς Προϊστάμενος τὴν Ἑνορία Ἁγίου Νικολάου Scharbeek Βρυξελλῶν καὶ Διευθυντὴς τοῦ Δημοτικῆς Σχολεῖου Μητρικῆς Γλώσσας Βρυξελλῶν.

Ἡ ἐξόδιος Ἀκολουθία τελέσθηκε τὴν Παρασκευή, 7 Ἀπριλίου, στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Δημητρίου Κοζάνης, ἀπὸ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μη-

† Ἱεροδιάσκαλος
Γεώργιος Χαρτοματσίδης
(1945-2006)

τροπολίτες Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Παῦλο καὶ Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Παῦλο, ἐνῶ παρέστησαν πολλοὶ ἱερεῖς καὶ πλῆθος λαοῦ, συγγενῶν καὶ φίλων.

Ὁ πατὴρ-Γεώργιος ὑπῆρξε ὄντως καλὸς ποιμὴν, ἄνθρωπος ἤσυχος καὶ ἀγαπητὸς, διακόνησε ἐν πίστει καὶ εὐσεβείᾳ καὶ μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο ἀπὸ τὸ μικρότερο μέχρι τὸ μεγαλύτερο ποίμνιο στὰ ὁποῖα κλήθηκε νὰ ὑπηρετήσῃ. Χαρακτηριστικὰ τῆς ἀγάπης ποὺ ἔτρεφαν πρὸς τὸ πρόσωπό του οἱ συνάδελφοί του εἶναι τὰ συλλυπητήρια μηνύματα ποὺ ἔστειλαν στὴν οἰκογένειά του, ἐνῶ συγκλονίζουσι καὶ συγκινοῦν οἱ μικροὶ μαθητὲς του, γράφοντας μὲ τὸ πρῶτο ἄκουσμα τῆς πικρῆς εἰδήσεως:

«Πάτερ, μᾶς λείπετε πολὺ καὶ θέλουσι νὰ γυρίσετε πίσω, ἀλλὰ δὲν γίνεται. Θυμώμαστε τώρα ὅλες τίς στιγμὲς ποὺ περάσαμε μαζί σας καὶ

κλαίμε. Ἐλπίζω ἔστω ἐκεῖ φηλὰ στὸν οὐρανὸ νὰ περνᾶτε καλά. Ἐσεῖς ποὺ μᾶς βλέπετε τώρα κάθε στιγμή, δώστε μας θάρρος νὰ συγκρατήσουμε τὴ λύπη μας καὶ νὰ μὴν κλαίμε. Θὰ σᾶς θυμᾶμαι». Δανάη Θεοπούλου.

«Πάτερ, σᾶς ἀγαπούσαμε πάρα πολὺ! Ἀλλὰ ξέρω ὅτι εἶστε στὸν οὐρανὸ καὶ κοντὰ στὸ Θεό!» Ἐλισάβετ Ράμμου.

«Πάτερ, πάντα σᾶς ἀγαποῦσα. Μὲ ὅλα αὐτὰ ποὺ μᾶς λέγατε, τὰ Ἄριστα καὶ τὰ ἄσπεια. Θὰ σᾶς ἔχω σάν γονέα μου». Ἰάσων Ἀποστολάτος.

«Πάτερ, σᾶς ἀγαποῦμε πολὺ ὄλοι. Θὰ ἤθελα νὰ ἦσασταν ἐδῶ. Δὲν θὰ σᾶς ξεχάσω ποτέ. Ἦσασταν ὁ καλύτερος πάτερ τοῦ κόσμου. Μὲ ἀγάπη, Ἰλιάννα».

«Πρὸς τὴν οἰκογένεια τοῦ ἐκλιπόντος πατρὸς Γεωργίου

Βαθύτατα συγκλονισμένοι ἀπὸ τὸν ἀπροσδόκητο χαμὸ τοῦ πατρὸς Γεωργίου θὰ θέλαμε νὰ σᾶς ἐκφράσουμε τὴ βαθιὰ μας θλίψη καὶ τὰ θερμὰ μας συλλυπητήρια

Οἱ συνάδελφοί του ἐκπαιδευτικοὶ τοῦ Νηπιαγωγείου καὶ Δημοτικῆς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Σχολεῖου III».

«Ὁ Σύλλογος Ἐκπαιδευτικῶν Benelux συγκλονισμένος ἀπὸ τὴν ἀπώλεια τοῦ προσφιλοῦς συζύγου, πατέρα καὶ ἐκλεκτοῦ μας συναδέλφου ἐκφράζει τὰ θερμὰ καὶ εἰλικρινῆ του συλλυπητήρια».

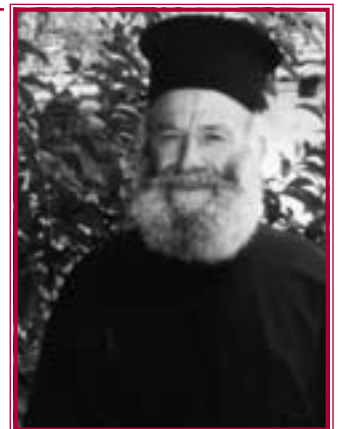
Ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ ἐκφράζουμε τὴ βαθιὰ θλίψη καὶ τὰ εἰλικρινῆ συλλυπητήριά μας στὴν οἰκογένειά του, εὐχόμενοι νὰ τὸν ἀναπαύει ὁ Θεὸς «ἐν χώρᾳ ζώντων» καὶ νὰ τὸν κατατάξῃ «ἐν σκηναῖς δικαίων», ὅτι «πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα».

† Ἱερεὺς
Χαρίσιος Κάτανas
(1930-2006)

Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, στίς 5 Ἀπριλίου, ὁ Ἱερεὺς Χαρίσιος Κάτανas, Ἐφημέριος Κήπου Κοζάνης. Γεννήθηκε τὸ 1930 στὸν Κήπο Κοζάνης. Χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Σερβίων καὶ Κοζά-

νης Διονύσιο στίς 20-2-1977 διάκονος καὶ στίς 6-3-1977 πρεσβύτερος καὶ τοποθετήθηκε στὸν Κήπο. Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία τελέσθηκε ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Παῦλο.

Ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ ἐκφράζουμε τὴ βαθιὰ θλίψη καὶ τὰ εἰλικρινῆ συλλυπητήριά μας στὴν οἰκογένειά του, εὐχόμενοι νὰ τὸν ἀναπαύει ὁ Θεὸς «ἐν χώρᾳ ζώντων» καὶ νὰ τὸν κατατάξῃ «ἐν σκηναῖς δικαίων».

ΑΠΟ ΤΟ ΥΣΤΕΡΗΜΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΣΣΕΥΜΑ

Δωρεές πρὸς τὸ Τιάλειον Ἐκκλησιαστικὸν Γηροκομεῖον Κοζάνης «Ἅγιος Παντελεήμων», εἴτε χρηματικές, εἴτε σὲ εἶδη καὶ γεύματα, προσέφεραν εὐγενῶς:

α) Χρηματικές δωρεές:

♦ Ἰωάννης Πάλλας 100 €. ♦ Ἄργ. Ζιάμπας 50 €, εἰς μνήμην σεβαστῶν γονέων Ἀθανασίου καὶ Μαρίας, συγγενῶν καὶ φίλων. ♦ Ἀλεξάνδρα Τζήμα 100 €, εἰς μνήμην ἀειμνήστων γονέων καὶ ἀδελφῶν. ♦ Βάσω Κ. Σιαμπανοπούλου 100 €, εἰς μνήμην πολυαγαπημένου συζύγου τῆς Κων/νου Σιαμπανόπουλου. ♦ Ἰ.Ν. Ἀγ. Γεωργίου Ξηρολίμνης 200 €, διὰ παράστασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου εἰς Θεῖαν Λειτουργίαν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου. ♦ Σοφία Δεληγεωργίδου 50 €, εἰς μνήμην προσφιλῶν γονέων καὶ γαμβροῦ. ♦ Φιλόπρωχος Ἀδελφότης Κυριῶν Βελβενδοῦ «ὁ Εὐαγγελισμός» 150 €. ♦ Χρυσάνθη Κιόρτση 100 €, εἰς μνήμην πολυαγαπημένου συζύγου τῆς Βασιλείου. ♦ Βουλευτὴς Ν. Κοζάνης Μιχάλης Παπαδόπουλος 100 €, εἰς μνήμην μακαριστοῦ Ἱεροδιδασκάλου καὶ Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Χαρτοματσίδη. ♦ Ἐνοριακὸ Φιλόπρωχο Ταμεῖο τοῦ Ἰ.Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Βελβενδοῦ 300 €, γιὰ τὶς ἅγιες μέρες τοῦ Πάσχα. ♦ Ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιο Ἰ.Ν. Ἀγ. Δημητρίου Κοζάνης 200 €, εἰς μνήμην ἀειμνήστου Ἱεροδιδασκάλου καὶ Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Χαρτοματσίδη. ♦ π. Ἡλίας Κοντὸς 50 €, εἰς μνήμην ἀειμνήστου Ἱεροδιδασκάλου καὶ Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Χαρτοματσίδη. ♦ Κρίτων Βαβίτσας 40 €, εἰς μνήμην σεβαστῶν γονέων. ♦ Γεώργιος Καρακάσης 100 €, εἰς μνήμην προσφιλῶν προσώπων. ♦ Θωμᾶς Βασιλάς ἀπὸ Ἄρτα 30 €, εἰς μνήμην Θεοδώρας Πιτένη. ♦ Ἰωάννης Χαϊτίδης 50 €. ♦ Ἀλεξάνδρα Τρικούκη-Ράμμου 150 €, εἰς μνήμην πολυαγαπημένου συζύγου τῆς Κων/νου Ράμμου. ♦ Οἰκ. Κων/νου Βουλγαροπούλου 100 €, εἰς μνήμην ἀγαπητοῦ

ἐξαδέλφου τῆς Κων/νου Γκέκα. ♦ Ἀναστασία Κισκίνη 100 €, εἰς μνήμην σεβαστῆς γιαγιάς τῆς Ἀναστασίας Κισκίνη. ♦ Ἀδάμος Πούχιας 50 €, γιὰ τὶς γιορτὲς τοῦ Πάσχα. ♦ Οἰκ. Ἀναστασίου Πηχιῶν 100 €, ἀντὶ στεφάνου εἰς μνήμην τοῦ ἀγαπητοῦ γαμβροῦ τους Κων/νου Γκέκα. ♦ Ὁρέστης καὶ Ἑλλη Σιγανοῦ 100 €, ἀντὶ στεφάνου εἰς μνήμην τοῦ ἀγαπητοῦ γαμβροῦ τους Κων/νου Γκέκα. ♦ Ἀνώνυμοι 350 €, εἰς μνήμην προσφιλῶν προσώπων.

β) Προσφορὰ γεύματος:

♦ Ἰ.Ν. Ἀγ. Παρασκευῆς Κοζάνης στὶς 5-3. ♦ Ἰ.Ν. Ἀγ. Τριάδος Δρεπάνου στὶς 9-3. ♦ Στάθης-Δήμητρα Χιονίδη, στὶς 25-3, γιὰ τὸ τρισχαριτωμένο ἐγγονάκι ποὺ τοὺς χάρισαν τὰ παιδιὰ τους, κόρη καὶ γαμβρός. ♦ Ἀρετὴ Λιάπη-Δίπλαρου στὶς 31-3, εἰς μνήμην πολυαγαπημένης ἀδελφῆς τῆς Κατίνας Λιάπη-Δημοξένους, μεγάλης δωρητριάς τοῦ Ἰδρύματος. ♦ Ἰ.Ν. Ἀγ. Κυριακῆς Σερβίων στὶς 16-4, εἰς μνήμην Κων/νου Καραγιαννίδη. ♦ Τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιο τοῦ Ἐξωκκλησίου Προφήτου Ἡλιοῦ Κοζάνης, εἰς μνήμην μακαριστῶν καὶ ἀειμνήστων ἐπιτρόπων Κων/νου Μαργαρίτη καὶ Βασιλείου Κιόρτση. ♦ Φιλόπρωχο Ταμεῖο Ἰ.Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Ροδίτη. ♦ Ἰ.Ν. Ἀγ. Νικολάου Κρόκου κατὰ τὶς ἅγιες μέρες τοῦ Πάσχα.

γ) Προσφορὰ εἰδῶν:

♦ Ἰ.Ν. Ἀγ. Γεωργίου Αὐλῶν, 6 τσουβ. λάχανα, 3 τελάρα χόρτα. ♦ Ἰ.Ν. Ἀγ. Γεωργίου Κλείτους, 10 τελ. ντομάτες, 2 τσουβ. λάχανα, 20 τελ. μήλα, 15 σακοῦλες πιπεριές, 4 τελ. ντομάτα-σάλτσα, 10 τσουβ. πατάτες, 10 κουτ. Pampers. ♦ Στέγη παιδιοῦ «Ἅγιος Στυλιανός», 3 κουτ. Pampers, γλυκό. ♦ Τσελικίδης Δημήτριος ἀπὸ Πολύμυλο, 56 κ λάχανα. ♦ Χατζημαντουδης, ζυμαρικά, γάλα, καφέ, ζάχαρη, φρυγανιές. ♦ Εὐαγγελία Πατσιούρα, 9 κ βουτήματα. ♦ Ἰ.Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Ν. Χαραυγῆς, 70 αὐγά, γλυκό. ♦ Γραφεῖο Τελετῶν καὶ Μνημοσύνων Τριανταφυλλίδη-Σιαφάρα, 50 τσουρέκια. ♦ Λαογραφικὸς Ὅμιλος «Φίλοι τῆς Παράδοσης», 8 πυζάμες, 1 κουτ. Pampers. ♦ Σύλλογος Βοϊοτῶν Κοζάνης, 50 τσουρέκια.

Εὐχαριστοῦμε: - τὸ Σύλλογο Κομμωτῶν-Κομμωτριῶν Κοζάνης, ὁ ὁποῖος στὶς 5-4 περιποιήθηκε τοὺς τροφίμους τοῦ Γηροκομείου.

- τὸ 2ο Τ.Ε.Ε., τμῆμα Νοσηλευτικῆς, γιὰ τὴν ἐπίσκεψη καὶ τὰ τρόφιμα ποὺ προσέφεραν.

-τὸ φούρνο τῆς κ. Ἰωάννας Παπαϊωάννου, γιὰ τὸ ψωμί καὶ τὶς διάφορες λιχουδιές ποὺ κατὰ καιροὺς προσφέρει.

-τὸ ἐργοστάσιο εἰδῶν ζαχαροπλαστικῆς «Σπιτικό», γιὰ τὴ μεγάλη ποσότητα βουτημάτων ποὺ προσέφερε.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Κοζάνης ἐκφράζει τὶς θερμότερες εὐχαριστίες του πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Παῦλον διὰ τὴν, εἰς μνήμην τῶν γονέων του, δωρεάν τοῦ Ἐσταυρωμένου εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν.

Ὁ Πρόεδρος
καὶ τὰ μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου

Ἐρωτάτε Μητροπολίτα Σερβίων καὶ Κοζάνης, ὑπέριπτε καὶ ἔξαρχε Δυτικῆς Μακεδονίας, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὴ ἀδελφὴ καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μετρούπολιτος κύριε Παῦλε, χάρις εἴη τῆ ὑμετέρᾳ Ἐρωτήτῃ καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ.

«Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται τῆς Ἀναστάσεως τὴν πείραν εἰληφότα».

Τῆς χαρὰς ταύτης ἔμπλεως ἡ ἡμετέρα Μετρούπολις ἐδέχθη τὰς ὑποβληθείσας αὐτῇ πασχαλίους εὐχὰς τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς Ἐρωτήτοσ καὶ εἰς ἀπάντησιν ἀπευθύνει αὐτῇ τὸν ἀναστάσιμον χαιρετισμὸν καὶ ἀσπασμὸν ἵνα τοιοῦτοτρόπως διπλῆς χαρὰς ἀξιοθῶμεν.

Ὁ μακρὰν τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου κόσμος στενάζει καὶ ὀδυνᾶται, ματαιῶς ζητῶν τὴν ἑαυτοῦ λύτρωσιν καὶ εὐδαιμονίαν ἐν ὁδοῖς σκολιαῖς· ἡ χαρὰ ὁμως καὶ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως ἀπευθύνεται καὶ πρὸς αὐτὸν μετὰ πυροπολοῦσης τὴν καρδίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀγάπης, ἧς αἱ φλόγες θερμαίνουσι καὶ τὰς ἡμετέρας καρδίας πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς αὐτῆς ἀγάπης πρὸς πάντας, καθότι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ὑπῆρξε τὸ ἐπιστέγασμα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διὰ τοῦ θανάτου Αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην βεβαίως Αὐτοῦ φύσιν, ἐπελθούσης καταλλαγῆς μετὰ Αὐτοῦ ὡς ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ.

Τὴν ἐμπιστευθεῖσαν, ὄθεν, ἡμῖν διακονίαν τῆς καταλλαγῆς ἐπιτελοῦντες, ἀναφانوῦμεν διὰ τῶνδε τῶν Πατριαρχικῶν ἡμῶν ἀδελφικῶν Γραμμάτων μετὰ τοῦ Ἀποστόλου, παντὶ τῷ πληρώματι, «Καταλλάγητε τῷ Θεῷ καὶ ἀλλήλοις», καὶ ἀλλήλους περιπτυσσόμεθα ἐν ἀγάπῃ βαθεῖα, ἵνα οἱ πάντες ἴδωμεν τὸ ἀπρόσιτον φῶς τῆς Ἀναστάσεως καὶ μέτοχοι ζωῆς αἰωνίου γενώμεθα.

Εἴεν ἡ χάρις, τὸ ἄπειρον ἔλεος, τὸ φῶς, ἡ χαρὰ καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, σὺν τῇ ἀδελφικῇ ἡμῶν ἀγάπῃ καὶ εὐχῇ, μετὰ τῆς ὑμετέρας προσφίλουσ Ἐρωτήτοσ καὶ τοῦ εὐσεβοῦσ πομνίου αὐτῆσ.

Ἅγιον Πάσχα βς'

Ἐρωτάτε Μητροπολίτα Σερβίων καὶ Κοζάνης, ὑπέριπτε καὶ ἔξαρχε Δυτικῆς Μακεδονίας, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὴ ἀδελφὴ καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μετρούπολιτος κύριε Παῦλε, χάρις εἴη τῆ ὑμετέρᾳ Ἐρωτήτῃ καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ.

ΔΩΡΕΕΣ

Δωρεές πρὸς τὴν Ἱερὰ Μητροπόλη Σερβίων καὶ Κοζάνης:

- Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Παῦλος, 5000 €, γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
- Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Παῦλος, 2600 € ἀπὸ τὸ μισθό του, γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
- Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Παῦλος, 16 000 €, γιὰ τὸ Ἱερὸ Κάθισμα τοῦ Ἱ.Ν. Τιμίου Προδρόμου Ν. Νικοπόλεως.
- Ὁ Ἀθανάσιος Γκέρτσος 5000 €, γιὰ τὸ Ἱερὸ Κάθισμα τοῦ Ἱ.Ν. Τιμίου Προδρόμου Ν. Νικοπόλεως.
- Ὁ Ἰωάννης Ἀποστολίδης

600 €, ἀπὸ παράστασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ καταστήματος ΦΙΛΟΣ.

Δωρεές πρὸς τὸ Γενικὸ Φιλόπτωχο Ταμεῖο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως:

- Πρεσβυτέρα Ἰωάννα Χαρτοματσίδου 250 €, εἰς μνήμην τοῦ μακαριστοῦ Ἱερέως-Διδασκάλου π. Γεωργίου Χαρτοματσίδου.
- Ἀλεξάνδρα Βασιλειάδου 100 €, ἀπὸ παράστασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου εἰς τὸν γάμον τῆς θυγατρὸσ τῆσ.
- Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἱ.Ν. Ἀγ. Νικολάου Προσηλίου, ἀπὸ παράστασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου.
- Τζουρᾶ Εὐθυμία 200 €.

Ὁ Γνωστικισμὸς σήμερα.

Στὴν ἀποτίμησιν τοῦ γνωστικισμοῦ, ἀπαραίτητη εἶναι ἡ γνώσῃ τῆς ἱστορικῆς συγκυρίας. Ἀναδείχθηκε, σὲ μιά καταρρέουσα κοινωνικὴ καὶ ἠθικὴ πραγματικότητα. Τὸ χριστιανικὸ πλῆρωμα τοῦ χρόνου καὶ ἡ περίοδος τῆς ἐπαλήθευσης τῶν προφητειῶν καὶ τῆς ἐκπλήρωσης τῶν προσδοκιῶν, ἔγινε παράλληλα, τὸ ἔδαφος γιὰ τὰ ποκίλα ἰδεολογικὰ μορφώματα, πού ἔδειχναν τάχα τὸ φῶς, στὸ τεράστιο θεοσκοτεινοῦ τῶν. Παρὰ τὴν Ἁγιοπνευματικὴ δρᾶσιν καὶ τὴν ἁγιαστικὴ παρουσία τῆς Ἐκκλησίας μας αἰῶνες τώρα, τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς Ἐκκλησίας Του παρατείνεται στοὺς αἰῶνες, ἡ κρίσιν τῶν ἀξιών καὶ τοῦ αὐθεντικοῦ ἠθους δέν ἔπαψε ποτέ. Πάντοτε ὁ Ἰησοῦσ παραμένει «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» ἀλλὰ καὶ «σημεῖον εἰς σωτηρίαν καὶ ἀπώλειαν» πολλῶν. Οἱ γνωστικῆς ἀπόψεις, μετασηματισμένες κατὰ τὴν ἀρχαία τους συνήθεια, διατηρήθησαν σὲ ὅλες τὶς φάσεις τῆς ἱστορίας, ὑπὸ τὸ ὄνομα πολλῶν αἰρετικῶν ὁμάδων τόσο στὴν Ἀνατολή ὅσο καὶ στὴ Δύση. Οἱ Νικολαῖτες, οἱ Βογόμελοι, οἱ Καθαροί, ταλαιπώρησαν καὶ πλάνεψαν πολλοὺς κατὰ τὴν μακραίωνη ἱστορία τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἄρνησιν τῆς πραγματικότητας τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς διαρκοῦσ σωτηριῶδους παρουσίας Του στὸν κόσμον, τὴν ὁποία ὁ χριστιανὸς βιώνει στὴν Ἐκκλησία μέσω τῶν μυστηρίων καὶ ἡ ἐγωπαθῆς ἔπαρσιν, τὴν ὁποία βιώνει μέσω τῆς ἰδεολογικοποίησησ καὶ ἄρα σμίκρυνσιν, τοῦ Θεοῦ σὲ σχέση μετὰ τὸν ἄνθρωπον, ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, καὶ σήμερα ἐπαναφέρει μάταια ἀνάλογες γνωστικῆς ἰδέες. Ἡδῆ, ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 19ου μ.Χ. αἰῶνα, διάφορες ἀποκρυφιστικῆς ὁμάδες στὴν Αὐστραλία, τὴν Γαλλία καὶ τὴν Μεγάλῃ Βρετανία εἶχαν προχωρήσει ἐπισήμως, στὴν ἴδρυσιν καὶ κατ' ὄνομα πλέον γνωστικῶν ὁμάδων, οἱ ὁποῖες στηρίζονταν, στὰ ἔως τότε σωζόμενα γνωστικὰ κείμενα, ἔως καὶ τὴν ἔκδοσιν τὸ 1977 τῶν μεταφράσεων τῶν πάνων ἀπὸ πενήντα γνωστικῶν κειμένων, πού βρέθησαν στὸ Nag Hammadi τῆς Αἰγύπτου τὸ 1945, πού ἔγινε ἀφορμὴ ἴδρυσιν καὶ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἔκτοτε «γνωστικῶν ἐκκλησιῶν» τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ Μετανεωτερικὴ φιλοσοφία καὶ οἱ ἐκφράσεις τῆς σὲ πάμπολλα ἐπίπεδα ἢ κινήματα, ὅπως ἡ Νέα Ἐποχή, δίνουν συνεχῶς, ἕνα σύνολο προϊόντων συγκεκαλυμμένης νεογνωστικῆς προέλευσης, ὅπως π.χ. τὸ ἄκρως ἐπιτυχημένο φιλμ Matrix ἢ καὶ ἀπροκάλυπτα γνωστικῶν χαρακτήρα, ὅπως ὁ κώδικας Da Vinci ἢ τὸ ἀνύπαρκτον θεολογικῶν ἢ γενικότερου ἐνδιαφέροντος -πλὴν ἀσφαλῶς ἱστορικῶν- Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰούδα.

ΧΡΟΝΙΚΑ ♦ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ♦ ΣΧΟΛΙΑ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ

2006

ΜΑΡΤΙΟΣ
ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Λειτουργική Διακονία:

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Παῦλος, κατὰ τό δίμηνο Μαρτίου - Ἀπριλίου 2006, χοροστάτησε, λειτουργήσε ἢ ὠμίλησε εἰς τοὺς κάτωθι Ἱ. Ναοὺς:

❖ Ἀγ. Γεωργίου Πρωτοχωρίου (5/3), Καθεδρικόν Ἀγ. Νικολάου (25/3), Ἀγ. Κων/νου & Ἐλένης Κοζάνης (26/3), Ἱ. Μονῆς Παναγίας Ζιτανίου (8/4), Γεν. Θεοτόκου Ἄλωνακίων (9/4),

Οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνάτιος, Ἐλασσώνος κ. Βασίλειος καὶ Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Παῦλος στή Λιτανεῖα τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης τῆς Παναγίας.

Ὁ Δήμαρχος Κοζάνης κ. Κουκουλόπουλος καὶ ὁ Νομάρχης Κοζάνης κ. Ἰ. Ἀνδρεάδης βασιτάζοντες τὴν Ἱερὰ Εἰκόνα.

Ἐπίσης ὁ Σεβασμιώτατος:

α) χοροστάτησεν εἰς τὴν Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας, εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικόν Ναόν Ἀγ. Νικολάου, ἐτέλεσεν ἐπιμνημόσυνον δέησιν καὶ παρηκολούθησεν τὰς ὑπολοίπους ἐκδηλώσεις (25/3),

β) χοροστάτησε κατὰ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μ. Ἀποδείπνου εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς: Καθεδρικόν Ἀγ. Νικολάου (6/3), Ἀγ. Γεωργίου Ἀργίλου (7/3), Ἀγ. Παρασκευῆς Δ.Δ. Ἀγ. Παρασκευῆς (21/3), Ἀγ. Θεοδώρων Καστανιάς (23/3), Ἀναλήψεως Σωτήρος Γαλάνης (27/3), Ἀγ. Γεωργίου Μελισσιῶν (28/3),

γ) ἐτέλεσε Θ. Λειτουργίας τῶν προηγουμένων Τιμίων Δώρων εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς: Ἀγ. Τριάδος Δρεπάνου (8/3), Παμ. Ταξιαρχῶν Βαθυλάκκου (9/3), Ἀγ. Δημητρίου Δ.Δ. Ἀγ. Δημητρίου (10/3), Ἀγ. Δημητρίου Μεταξᾶ (15/3), Ἀγ. Κων/νου & Ἐλένης Μαυροδενδρίου (17/3), Ἀγ. Νικολάου Ν. Καρδιάς (22/3), Ἀγ. Γεωργίου Μικροβάτου (29/3), Ἀγ. Νικολάου Λιβαδεροῦ (31/3), Τιμ. Προδρόμου Καισάρειας (12/4), Ἀγ. Παντελεήμονος Ποντοκώμης (13/4), Ἀγ. Γεωργίου Πολυμύλου (14/4),

δ) χοροστάτησε κατὰ τῆς Ἀκολουθίας τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς: Καθεδρικόν Ἀγ. Νικολάου (10/3), Ἀγ. Γεωργίου Σερβίων (17/3), Κοιμήσεως Θεοτόκου Βελβενδοῦ (24/3), Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Βατεροῦ (31/3), Παναγίας Φανερωμένης Κοζάνης (7/4). Ὁ Σεβασμιώτατος ἐπίσης:

❖ ἐτέλεσε τὰς ἐξοδίους ἀκολουθίας τῶν Κων/νου Καραγιαννίδη (Ἱ. Ν. Ἀγ. Κυριακῆς Σερβίων, 17/3) & Ἐλευθ. Σαραφίδη (Ἱ. Ν. Ἀγ. Κων/νου & Ἐλένης Κοζάνης, 24/3),

❖ ἐτέλεσε, μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σισανίου & Σιαπίστης κ. Παύλου, τὴν ἐξόδιον ἀκολουθίαν τοῦ Πρωτοπρ. Γεωργίου Χαροτομασιδῆ, ἱεροδιδασκάλου, εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἀγ. Δημητρίου Κοζάνης (7/4),

❖ εὐλόγησε τοὺς γάμους τῶν: α) Τριανταφύλλου Σακελλάρη & Εὐδοκίας Βασιλειάδου (Ἱ. Ν. Ἀγ. Δημητρίου Κοζάνης, 29/4) καὶ β) Ἀθανασίου Γάτα & Θεοδοσίας Πιτένη (Ἱ. Καθεδρικόν Ν. Ἀγ. Νικολάου, 29/4) καθὼς καὶ τὴν βάπτισιν τῆς θυγατρὸς τῶν Κων/νου Μάτα & Μαρίας Σίνη (Ἱ. ἐξωκλ. Ζωοδόχου Πηγῆς Κοζάνης, 30/4),

❖ ἐτέλεσε Δοξολογία, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου, προστάτου τοῦ Στρατοῦ ξηρᾶς, εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Ἀ΄ Σώματος Στρατοῦ (29/4).

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ – ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑ:

Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Παῦλος:

❖ παρέστη εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ ἐφηφισμ. Μητροπολίτου Σισανίου & Σιαπί-

στης κ. Παύλου εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικόν Ναόν τῶν Ἀθηνῶν (4/3),

❖ συμμετεῖχεν εἰς τὰς πανηγυρικές ἐκδηλώσεις διὰ τὴν μνήμην τῶν Φθιπτῶν Ἀγίων εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικόν Ναόν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Λαμίας, ὅπου καὶ ἐκήρυξεν τὸν θεῖον λόγον (18-19/3),

❖ παρηκολούθησεν τὴν τελετὴν ἐνθρονίσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σισανίου & Σιαπίστης κ. Παύλου εἰς Σιάπισταν (1/4) καὶ συμμετεῖχεν εἰς τὸ Ἀρχιερατικόν Συλλεΐτουργον εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἀγ. Δημητρίου Σιαπίστης (2/4),

❖ προήδρευσε εἰς Ἱερατικὴν Σύναξιν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἀγ. Νικάνορος (16/3),

❖ προήδρευσε τῶν Συνεδριάσεων τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου (22/3) & τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου (23/3) τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως,

❖ ἐδέχθη εἰς τὸ Ἐπισκοπικόν Γραφεῖον, τὰς ἐπισκέψεις: τοῦ Δν/κτοῦ Ἀ΄ ΣΣ. Ἀντ/γου κ. Βασ. Γωγουβίτου, τοῦ Περιφ. Δν/κτοῦ Πυροσβ. Ὑπηρεσίας Ἀρχ/χου κ. Γ. Βεσύρη (15/3) & τοῦ Ἀστυν. Δν/του Κοζάνης κ. Κων. Βουτσιδῆ (22/3) (ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν νέων τῶν καθηκόντων), τοῦ Δημάρχου Ἑλλησπόντου κ. Κυρ. Τσανακτιδῆ (15/3), τοῦ Γ. Δν/του Ὀρυχείων ΔΕΗ κ. Γ. Μελά (14/4),

❖ παρηκολούθησεν: τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ Συνδ. Κροκοπαρωγῶν Ν. Κοζάνης εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον «Μ. Βρετανία» τῶν Ἀθηνῶν (11/3), τὴν συναυλίαν τοῦ Συλ. Ἱεροψαλτῶν «Ἰάκωβος ὁ Ναυπλιώτης» εἰς τὸν Ἱ. Ν. τῶν Ἀγίων Κων/νου καὶ Ἐλένης Κοζάνης (9/4), τὴν συναυλίαν τοῦ Λουδοβίκου τῶν Ἀνωγείων εἰς τὸ Στέκι τοῦ Φιλοπροόδου Συλλόγου Κοζάνης (10/4), τὴν παρουσίαν τοῦ βιβλίου «Ναρκωτικά! ἀπλά πές ὄχι...» τοῦ Κων. Τζέκη εἰς τὸ «Κοβεντάρειον» (11/4), τὸ ὄρατόριον τῆς Μ. Ἑβδομάδος ἀπὸ τὸν Σὺλ. Φίλων Βυζαντινῆς & Παραδοσιακῆς Μουσικῆς & τὴν Πολιτιστ. Ἐταιρεία «Τεχνοπία» εἰς τὴν Αἴθουσαν Τέχνης (12/4), τὴν συναυλίαν τοῦ Ὡδεῖου Δ. Δημόπουλου εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἀγ. Χριστοφόρου Κοζάνης (14/4)

❖ ἐδέχθη τοὺς ἐκπροσώπους τῶν τοπικῶν Μ.Μ.Ε. εἰς τοὺς ὁποίους ἀνέγνωσεν τὴν Πασχάλιον Ἐγκύκλιον καὶ παρεχώρησεν Συνέντευξιν Τύπου, μετὰ τὴν εὐκαιρία τῆς τελέσεως φιλανθρωπικοῦ ἀγῶνα ποδοσφαίρου, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως (18/4).

ΧΡΟΝΙΚΑ ■ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ■ ΣΧΟΛΙΑ

Ὁ Σεβασμιώτατος συμμετείχεν, ὡς μέλος τῆς Δ.Ι.Σ., εἰς τὰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸν ἑορτασμόν τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων τῆν Ἀ΄ Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν (τῆς Ὁρθοδόξιας). Συγκεκριμένα συμμετείχεν εἰς τὸν Μ. Πανηγ. Ἐσπερινόν (11/3) καί εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπικὴν Συνοδικὴν Θ. Λειτουργίαν (12/3) εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικόν Ναόν τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπίσης, παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐπίσημον Πρόγευμα πού παρέθεσε ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων (12/3) καθὼς καί εἰς τὸ δεῖπνον πού παρέθεσε, πρὸς τιμὴν τῆς ἰδίας ἀποστολῆς, ὁ Πρέσβυς τῆς Ρωσικῆς Ὁμοσπονδίας (13/3).

Ἐπίσης, ὁ Σεβασμιώτατος κ. Παῦλος συμμετείχεν εἰς τὰς Συνεδρίας τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου διὰ τοὺς μήνας Μάρτιον (13, 13) & Ἀπρίλιον (3-6).

Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Παῦλος δίνει ἀναμνηστικά στοὺς παίκτες τῆς Ἑθνικῆς Ὀμάδας Παίδων καὶ τῆς μικτῆς μαθητικῆς ομάδας τοῦ Ν. Κοζάνης κατὰ τὸν Φιλανθρωπικὸ Ἀγώνα Ποδοσφαίρου, πού διεξήχθη στὸ Δ.Α.Κ. Κοζάνης (26/4). Διοργανωτὴς ἦταν τὸ Γραφεῖο Φυσικῆς Αγωγῆς Ν. Κοζάνης καὶ ἡ Ἐνωση Ποδοσφαιρικῶν Σωματείων Κοζάνης, ἐνῶ ἡ ἐκδήλωση τελοῦσε ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σερβίων & Κοζάνης.

Ἡ ἹΕΡΑ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΖΙΔΑΝΙΟΥ

Σύμφωνα μὲ τὸ παλαιὸ εὐλαβικὸ ἔθιμο, ἡ θαυματουργικὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας Ζιτανίου τὴν Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου μεταφέρεται στὴν Κοζάνη πρὸς βοήθειαν καὶ ἁγιασμόν. Ἡ ὑποδοχὴ τῆς γίνεται στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ μεταφέρεται στὸν Μητροπολιτικὸ Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Τὴν Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ, 30 Ἀπριλίου 2006, μὲ τὴ συμμετοχὴ τῶν Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν: Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ.κ. Ἰγνατίου, Ἑλλασῶνος κ.κ. Βασιλείου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ.κ. Παύλου, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῶν ἀρχόντων καὶ τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς πόλεως, μεταφέρθηκε ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης μὲ πάνδημη λιτανεῖα διὰ μέσου τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῆς πόλε-

ως, μὲ κάθε ἐπισημότητα καὶ εὐλάβεια, στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ὅπου καὶ ἐναποτέθηκε πρὸς προσκύνηση.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ.κ. Παῦλος, ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς του στὸν Ἐπισκοπικὸ Θρόνον τῆς Μητροπόλεως μας καὶ ἐπιθυμῶντας νὰ προσδώσει ἰδιαίτερη λαμπρότητα στὴν ἔλευση τῆς Ἱερῆς Εἰκόνας τῆς Παναγίας, μεταβαίνει ὁ ἴδιος στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ζιτανίου, ὅπου, τελώνοντας τὴν Ἐναρκτηρία ἀκολουθία τοῦ Πάσχα στὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς, παραλαμβάνει τὴν Ἱερὰ Εἰκόνα. Κατόπιν διέρχεται ἐν πομπῇ ἀπὸ τὰ χωριὰ τὰ ὁποῖα βρίσκονται στὴ διαδρομὴ ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ πρὸς τὴν Κοζάνη, δέεται «ὑπὲρ τῶν κατοικούντων ἐν αὐτοῖς», τελώνοντας δεήσεις στὸ καθένα ἀπ' αὐτά, ἐνῶ οἱ κάτοικοι δέχονται μὲ εὐλάβεια καὶ κατευοδώνουν τὴν Ἱερὰ Εἰκόνα. Φτάνοντας στὴν Κοζάνη ἐναποθέτει

τὴν Ἱερὰ Εἰκόνα στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ὅπου καὶ τελεῖ Ἀρχιερατικὸ Ἐσπερινὸ ἐπὶ τῇ ἐλεύσει τῆς.

Ὁ λαὸς τῆς Κοζάνης ὑποδέχεται καὶ φιλοξενεῖ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ θέρους τὴ Δέσποινά του, τὴ χαρὰ τῶν ἀγγέλων, τὴν Κυρία Θεοτόκο καὶ κατακλύζει κάθε πρωὶ καὶ κάθε ἀπόγευμα τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς, ὅπου φυλάσσεται ἡ ἱερὰ Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ψάλλοντας τοὺς θεσπέσιους ὕμνους τῆς.

